

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas II Gruodžio-December 15 d., 1920 m. No. 21 (94)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill.
Under Act of March 3, 1879.

Published and distributed under permit (No. 528) authorized by the Act of October 6, 1917, on file at the Post Office of Chicago, Illinois. By the order of the President, A. S. Burleson, Postmaster General.

"VYTIS" (The Knight)
Published Semi-Monthly by the LIETUVOS
VYČIAI (Knights of Lithuania).

SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$2.50
6 Months	1.25
In Foreign Countries Yearly	3.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"
3249 So. Halsted St., Chicago, Ill.

"VYTIS"
Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis
Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$2.50
Pusmečiui	1.25
Pavienis Numeris	15
i Užrubežj Metams	3.00

"VYTIS"
3249 So. Halsted St., Chicago, Ill.

KALĖDŲ ŠVENTĒS.

RISTAUS gimimo dienoje "Vyčio" Redakcija širdingiausiai sveikina Lietuvos laisvės gynėjus — narsią lietuvių kariuomenę ir lietuvių šaulius, pasišventusiai ginančius mūsų brangią žemelę nuo priešų užpuolimų ir svetimų skriaudos.

Lietuvos jaunimui ir draugams pavasarininkams siunčia draugiškus linkėjimus, tvirtai tikėdama, kad jau visai artimoje ateityje išsipildys mūsų visų karščiausias noras bendrai dirbti laisvoje tėvynėje mūsų tautos ir lietuvių jaunimo naudai.

Vyčių organizacijos nariams, bendradarbiams, draugams ir rėmėjams linki gausių Dievo malonių ir geriausių pasekmių kiekvieno naudingame darbe ir sumanyme.

Visai lietuvių tautai verguvės pančius sutraukti ant visados.

Kristui užgimus prastoje prakartėlėje Betlėjaus miestely, išaušo visam pasauliui teisybės, taikos ir meilės gadynė, į kurią mūsų Išganytojas pats ėjo ir kitus vedė erškėčiais, vargais ir skausmais nuklotu taku. Mūsų tėvynės į laisvę takai ir-gi buvo ir da tobėra erškėčiuoti, bet vilties nenustokime. Praauš ir mūsų tėvynei nauja gadynė, būsime ir mes laisvi ir laimingi, jei Kristaus obalsius sekdami, eisime vienybėje prie savo kilnių tikslų su tvirtu pasiryžimu būti laisvais.

Iš skriaudų, nekaltai liejamo kraujo ir kitų ašarų ir vargų niekas da sau garbės amžino vainiko nenupynė. Nenupins jo sau ir mūsų tėvynės priešai, nors jie būtų šimtą kartų už mus skaitlingesni ir galingesni. Mūsų pusėje teisybė; mes norime gyventi su visais taikoje, savo priešams laisvės nepavydime ir jei mums būtų leista gyventi ir tvarkytis tėvynėje taip, kaip mes patys norime, Lietuva pasaulio ramybės nedrumstų. Bet kada priešas lietuvių turtus grobia ir jų laisvę kala į vergo pančius — ginties nuo užpuolikų turi teisės ir privalo kiekvienas gyvas mūsų tautos narys, kuris nenori ant savo šalies paniekos ir verguvės dėmės užtraukti. Kristaus mokslo pasauliui patiesti pagrindai neišskiria ir Lietuvos iš laisvų tautų šeimynos tarpo.

Šių metų Kalėdose prie šventos giesmės žodžių: "Garbė Viešpačiui aukštybėse, o ant žemės ramybė žmonėms geros valios", sušukime taipgi iš visos krūtinės: "Ir laisvė Lietuvos žmonėms!"

Su Kristaus gimimu lai pilnai atgimsta ir mūsų tėvynė Lietuva ir lai jinai po 500 metų karčios verguvės kančių grįžta atgal laisvėn, kurią iš mūsų tautos išplėšė nedori žmonės.

Lietuvai šiandien dedant didelias pastangas, tempiant visas dvasios, širdies ir kūno jėgas prie laisvės, ir mes, Amerikos lietuviai karščiau ir uoliau paremkime savo brolius ir seseris tėvynėje, mesdami viską kas yra mums brangiausia ant Lietuvos laisvės aukuro.

Į Tėvynės laisvės rūmus žengkime drąsiai ir narsiai!

Į Vytautą.

O, Vytaute Didis, gynėjau tėvynės,
Ainiai Tau nupynė vainiką garbės.
Liuosybės plačiuosius takus Tu pramynei,
Drąsa Tavo žygių mus karan lydės!.

Čia gaujos plėšikų šarvais apsikale,
Betyko pavergti Lietuvą ir mus.
Ei, vyrai, prie ginklo sustiprinę galę,
Paleiskim ant jų perkūnus-žaibus!

Va aidas trimito jau perkirto tylą,
Į kovą, į kovą sustokim visi!
"Ei, vyrai, prie ginklo"! Balsai tenetyla,
Už laisvę tėvynės mirtis nebaisi!

Gan ilgai kentėjom, pagelbos maldavom,
Malonės šešėlį jie metė į mus.
Bet šiandien liuosybės jau mes paragavom,
Plienu pergalėsime nuožmies plėšikus!

Tai čia tie rubežiai krauju užrašyti
Garsių pranokėjų žygius mums primins,
Čia piktas kryžiokas, totoriai sutrinti,
Čia svetimo kojose takų nebemins!

Į Rytus, į Vilnių, į mūsų sostinę!
Ten priešui ant sprando mūsų kardas nukris.
Tik drąsiai, jaunuoliai, statykim krūtinės,
O Lietuvai saulė liuosybės prašvis!

O, Vytaute Didis, nemirštančią galę,
Įkvėpk į krūtinės jaunuolių antai.
Kad mes vyrs į vyrą drąsa apsikale,
Laikysimės kovoj, it plienas, tvirtai!

XI—XXV—XX
Worcester Mass.

Žilvitis.

A. Aleksis.

Nustokit Pūtē.

Largo.

1. M-sto-kiť pū - tē šian-rēs rē - ja - - liai,
 2. M-sto-kiť kir - tē mi-sų bro - le - - liai,

1. m-sto-kiť šian - - tē pie - no kar - de - liai!
 2. ga - na be - verk - ti bro - liams se - se - līms!

1. m-sto-kiť šian - tē pie - no kar - de - - liai,
 2. ga - na be - verk - ti bro - liams se - se - līms,

1. m-sto-kiť kir - - tē mi - sų bro - le - (liai)
 2. ga - na be - verk - ti mi - sų tē - se - (liams)

KALĒDOS.

Atvēso diena. Iš rytų artinosi rami, tamsi naktis, pridengdama dangų tamsiai mėlynu šydu, prisagstytu milijonais blizgančių žvaigždžių. Vakaruose-gi regratis da buvo paraudęs nuo nusileidusios saulės Skaisčių spindulių. Bet palengva nyko ir geso skaissti purpurinė varsa ir pagalios naktis apsupo visą dangų savo tamsiais sparnais. Skaisčiau sublizgo žvaigždutės tamsioje dangaus mėlynėje.... Užsibaigė dienos vargai. Rami tylą užviešpatavo visur. Pasaulis užmigo.

Naktis!

Tik sename Betlėjaus žydų miestelyje ant rinkos da matyt žiburiai ir daugybė bruzdančių žmonių, nors visur apielinkėse jau buvo ramu. Vieni pirkto, kiti pardavinėjo vaisius, nešė vandenį ašuočiais namuona, tretį vaikščiojo po miestelį nakvynės ieškodami. Tik labai vėlum laiku žmonės pradėjo skirstyties po savo butus. Galop ir čia viskas aprimo. Pranyko ant rinkos žiburiai, tik retkarčiais pasigirdavo praeinančio žmogaus žingsniai, kaikur blikstelėdavo žibintuvo šviesa lange ir vėl tyku ir ramu.

Jau kietai miegojo Betlėjaus miestelio gyventojai, kaip netikėtai gatvėje pasigirdo nepaprasti žmogaus žingsniai, besiantinančio prie viešnamio, kuriame dažnai nakvynei vietos gaudavo keleiviai. Arčiau prie namo tiems žingsniams prisiartinus, pasirodė vyras ir moteriškė. Juodu buvo basi ir prasti rūbai dengė jų nuvargusius kūnus. Bet keleivių veiduose matėsi daug ramumo ir prakilnumo, o akyse žibėjo nekaltos jausmo spinduliai. Keleiviai ėjo butas nuo buto prašydami vietos nakvynei ir niekur negalėjo rasti žmogaus norinčio juos priglausti. Štai, prisiartinę prie paskutinio namo, beldžia duris ir prašo įleisti vidun. Namų šeimininkas, išgirdęs beldimą, greitai išbėga lauk ir tuojau atgal pasitraukia, pikta tardamas: — Šalin elgetos, pas mane jums vietos nėra! Ir užtrenkęs duris skubiai gulti nuėjo. Keleiviai vienas į kitą

pažvelgę liūdnei, giliai atsiduso ir nieko nesakydami ėjo toliau tamsia miestelio gatve, nežinodami kur Dievo Apveizda juos nuves.

Iš miestelio išėję, pamatė netoli kelio stovinčią mažą galvijų kūtę. Nuovargio spaudžiami greitai prie jos prisiartinę ir joje apsinakvojo. Moteriškė buvo taip nuvargus, kad vos galėjo ant kojų stovėti. Prisilaikydama sienos ėjo į kūtės vidų ir atsigulė tuojau ant apdraikytos šiaudais žemės. Vyrškis nusivilkęs savo viršutinį rūbą apklojo juo moteriškę ir pats šale jos ant žemės atsisėdo.

Naktis buvo tyki. Mėnulis žaidė po alyvų šakas. Kiek toliaus nuo kūtelės matėsi piemenis prie bandos. Tai buvo drąsios išvaizdos vyrai. Ant jų parudusių nuo saulės ir vėjo pečių kabojo ozių kailiai, o ant galvų jie turėjo kailines kepures, iš po kurių juodi garbinuoti plaukai gulė net ant pečių. Rankose laikė ilgas lazdas.

Dvyliktą valandą nakties galvijai sugulė ir piemens susėdę pradėjo snausti. Bet, štai, ūmaj dangus prasivėrė ir pasidarė šviesiau kaip diena. Galvijai išsigandę suklaupė, o piemens nustebę pašoko ir žvalgėsi aplinkui, nesuprasdami kas įvyko...

Pasigirdo linksma, įspūdinga dangaus angelų giesmė. Tos gražios dainos melodija visą gamtą sujudino. Žvaigždutės pradėjo linksmi mirkčiuoti, mėnulis skaisčiau sužibęs, siuntė į kūtę pluoštą sidabrinų spindulių, kurie vidun įsiveržę audru sudraskytu stogu, meiliai bučiavo gimusio Kūdikėlio veidą. Vėjas linksmybės užgautas nubudo ir lengvai atsidūšęs surinko gėlių saldžius ir kvapnius aromatus ir nešė juos kaip savo dovaną Kūdikėliui. Medžiai siubudami šnabzdėjo tarp savęs; jie garbino pasaulio Tvėrėją. Žodžiu, visa gamta ir kiekvienas gyvas sutvėrimas pažinęs Jį džiaugėsi ir garbės Jam kuodaugiausia teikė. Piemenis, matydami tiek daug gamtoje sujudimo, vienas kitam sakė:

— Ištikro, atėjo valanda, senai pranašų apsakytą; turėjo gimi Mesija, nes nepaprasti įvykiai rodosi gamtoje. Klaupkime ir pagarbinkime Jį. Jiems taip bekalbant, pasirodė angelas baltuose rūbuose ir tarė: — Ramybė jums! Jie išsigandę puolė ant žemės. Angelas toliau kalbėjo: — Nebijokite! kelkitė ir eikite į Betlėjų, ten kūtelėje rasite gimusį Kūdikėlį. Pasveikinkite Jį ir atiduokite Jam garbę. Piemenis, išpildę ką jiems angelo buvo sakyta, linksni grįžo atgal prie savo bandos.

Išaušus rytui, patekėjo skaisti saulė ir savo auksiniais spinduliais apipylė visą gamtą. Paukščiai skrysdami padangėn, linksmi giedojo ir sveikino pirmąjį Kalėdų rytą. Saulei pakilus aukščiau, sukilo ir miestelio gyventojai ir ėmėsi darbo gatvėse ir laukuose. Džiaugėsi visi nepaprasta ryto grože. Ir štai iš piemenų pasiekia juos linksma ir netikėta žinia apie įvykusį naktį stebuklą. Žaibo greitumu jina aplėkė visus miesto ir jo apilinkių gyventojus. Žmonės meta darbus, pamiršta viską, bėga vienas prie kito, klausdami ar pasakodami visiems apie Kristaus gimimą.

Po kelių dienų jau skambėjo visoje žydų žemėje ta pilna džiaugsmo ir laimės žinia. Kaip nesulaikoma jūrės banga ji plaukė toliau, užimdama vis naujus ir naujus žemės plotus ir pagalios užliejo visą pasaulį. Šiandien jau skamba skersai ir išilgai visą pasaulį tas brangus kiekvienam krikščioniui žodis — Kalėdos, Kristaus gimimo šventė.

* * *

Kristaus gimimas suteikė visiems be skirtumo tobulos meilės ir teisingo mokslo supratimo, bet išdidus, gobšumo apimti žmonės Jo meilę ir mokslą stumia nuo savęs šalin ir akiai tarnauja savo geiduliams. Kristaus mokslu žmonės dažnai pridengia savo blogus darbus. Nereikia tam pasakymui patvirtinti ieškoti faktų istorijos knygoje; jų kasdien randame savųjų tarpe, pas svetimus, tautų gyvenime ir, apskritai sakant, visame pasaulyje.

Lenkai sakosi esą irgi krikščionis ir kariaują su rusų bolševikais krikščionijos vardu.

Mažai atsiras tokių žmonių, kurie lenkams šiandien tikės. Jų karas su krikščionijos obalsiais nieko bendro neturi. Lenkai nori prisiplėšti svetimo turto ir pavergti savo kaimynų šalis. Jie užsimojo ir ant Lietuvos, kuri krikščioniškų tautų tarpe užima labai žymią vietą. Vargu kas galės pavadinti lenkų pastangas grobti mūsų tėvynės turtus, griauti miestus ir deginti sodžius krikščion. tautai tinkančių darbų. Pamyne po kojų Kristaus mokslo dėsnius, lenkai eina vergtų mūsų brolių, kurie tik dabar pasiliuosavę iš po šimtmetinio žiauraus verguvės jungo, da nespėjo gerai atsikvėpti, ištiesti savo suvargusių kaulų ir vėl priešai lietuviams ant sprando deda naują verguvės jungą. Lietuviai, visai neprasižengdami prieš Kristaus pasauliui pateiktas idėjas, gyna savo šalies laisvę.

Skaudu ir liūdna, kad pasaulio krikščioniškos tautos atsitolinę nuo Kristaus mokslo verčia kitas taipgi krikščioniškas tautas su ginklu rankoje kovoti už savo laisvę, Bet šiandien kitokio išėjimo nėra. Užpultas ginasi, o kadangi tokių užpultų tautų skaičiuje randasi Lietuva, tai jos karas su priešais pilnai pateisinomas.

Nelinksmios bus šimet Kalėdos Lietuvos žmonėms. Vargas, šaltis ir badas, o prie to karo baisenybės Kalėdų rytmetį ne vienam suvilgins blakstienas karčiomis ašaromis. Parodykime nors mes, Amerikos lietuviai, savo broliams ir seserims daugiau gražios užuojautos ir suteikime jiems materijalės paramos.

Mūsų mintis, jausmai ir darbai Kalėdose lai pilnai susilieja su mūsų tautos švenčiausiu troškimu būti laisva ir nepriklausoma šalimi.

Kristaus gimimo dienoje siųskime karčiausių maldų prie pasaulio Sutvėrėjo sosto, prašydami savo tėvynei paramos kovoje su piktais mūsų tautos grobuoniais. Nors šios Kalėdos bus liūdnos lietuviams, bet vilties nenustokime. Betlėjaus prakartėje gimęs Mesija už skriaudas padarytas priešų mūsų šalei atlygins šimteriopai. Tik mūsų pačių širdyse tenesustoja liepsnoję Tėvynės ir Dievo meilės karštos kibirkštėlės.

J. Tautilas.

Iš Lietuvos.

Apleisiu kelionės ir kitas smulkmenas, apie kurias daug jau yra rašyta kitų. Neverta minėti nė atskirų politikos įvykių, nes jų daug slenka ir kits-kitą užkloja savo svarbumu.

Dabar karas su lenkais. Lenkai užėmė Vilnių ir kraštą Lietuvos. Visi nusimanomė, ką tai reiškia. Tai reiškia, kad Lietuvos rytams da šviečia gaisrų pašvaistės, "reiškia" lenko ranka plėšia gyvybę nekalėtų gyventojų.

Lietuvoje karo ūpas. Karas su lenkais virsta šventu karu. Iš sodžių, iš samanotų bakūzių renkasi vyrai, stoja į eiles ir eina į frontą Lietuvos laisvę ginti. Ar žinote, ką sako lydimiems sūnams motinos ir tėvai? — Motinos, duodamos ryšulius ne verčia, tik drąsina ir laimina: "Eik, sūnau, gink Lietuvą, gink mus, kad priešas mūsų nekankintų ir neatimtų maisto — paskutinio duonos kąsnio." Tėvas ir sesės tais pat žodžiais lydi.

Visas Lietuvos jaunimas eina kovoti. Sustojo mokslas augštuose kursuose, vyresniosios gimnazijų klasės užsidarė, nes mokiniai ir jaurėsnieji mokytojai išėjo į frontą. Vieni įstojo į regulare kariuomenę, kiti — į Šaulius, tretieji — į Geležinį Vilką.

Laisvės aukurai Lietuva sudėjo didelę auką. Šešis metus nešė sunkiausias karo nelaimės. Ne žodžiais apsaakyti tas nelaimės, ne raštu jas aprašyti, tik širdimi gali jausti. Pereik skersai ir išilgai Lietuvą, suprasi, kokia jos eisena prie laisvės. Kur buvo gražios triobos, dabar tik pėdsakai likę. Pavyzdin, graži Garlevos apielinkė ruožais taip karo išsvilinta, kad neliko nė triobų, nė tų gražiųjų sodų bei medžių, kuriuose jos skendo. Da dabar žiemos metu nudegę stabarai ir stuobriai kaž-kaip mistingai styri ir nuostabų praeities vaizdą vaizdina.

Laisvės aukurai ir dabar Lietuva deda aukas — kruvinas aukas. Karstai seka vienas paskui kitą. Žūna patys narsiausi sūnūs. Į jų šermenis eina ne vien motinos, tėvai, broliai ir seserys, bet gausios minios.

Štai laidotuvių vaizdas. Karo lauke lenkai nukovė jauną narsų, pasižymėjusį kovoje šaulį Vinčą Dovydaitį — Kauno gimnazijos mokinį. Po bažnytinių pamaldų lydima į kapus. Karo muzikė ir paroda. Ilgos, ilgos eilės moksleivių — Vinco draugų, minių-minios eina į kapus. Ant duobės kranto stovi karstas. Sakoma pamokslas ir daug kalbų. Iškalbūs kalbėtojai vaizdingai apsako lenkų pastangas pavergti Lietuvą. Velioniui-karžygiui gyvųjų vardu taria amžinos pagarbos ir atminties žodį. Įsiziūrėk tada į minios veidus. Akių žvilgsniai reiškia širdies pajautas ir pasirįžimą... Rodos ir gamta supranta lietuvių širdis. Kaž-kaip slėpingai šlama pusnuogiai medžiai, apielinkių kalnai tyliai nurimę rimtai domisi lietuvių darbu, net padangės tarsis apsiniaukusios dėl lietuvių aukų... Suskamba paskutinis "Amžina atilsį" — žmonės saujomis beria juoda žeme karstą, draugai Šauliai tris kartus pagret išauna karinės pagarbos ženklan. Aidas eina per kapus, į apielinkes, skamba pro kalnus, jautriai atsimušdamas į žmonių širdis.

Minia skirstosi. Eina namo, kiti prie kasdieninio darbo, bet visų viena mintis širdyje: Kad ir visi tokiomis aukomis liksi-me, vis-tik Tėvynė turi būti laisva.

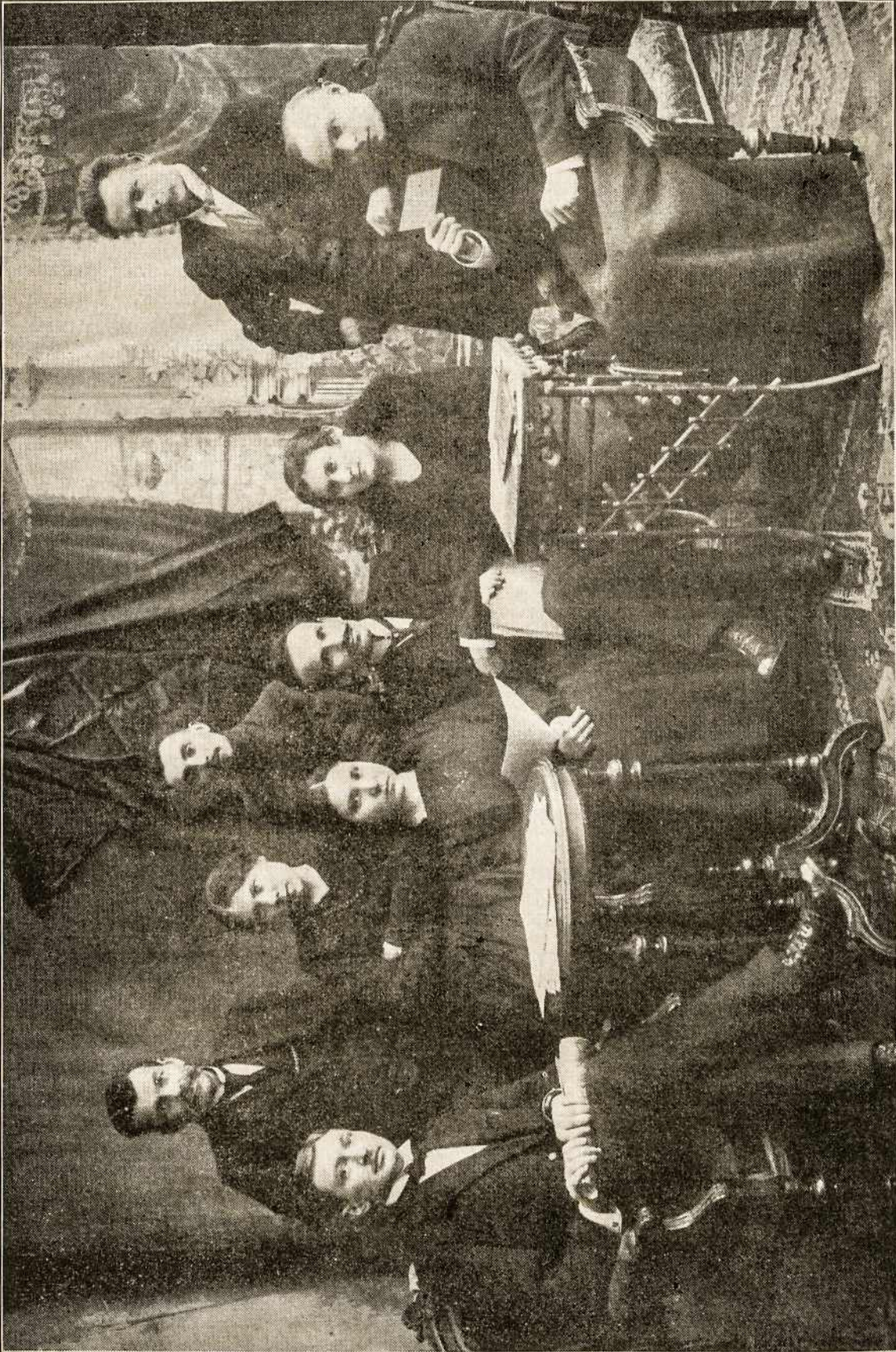
Po Lietuvą karo ūpas ir daina. Kas-kita apie tai tik iš tolo girdėti, o kas-kita arti būti, gyventi ir visa jausti. Amerikiečiai lietuviai! Kai išgirstate Lietuvos balsą padėti laisvę įgyti, tai vaizdinkitės Lietuvą ne kitaip, kaip krauju patekėjusia širdimi, ištemptais muskulais kovojančią už laisvę, už gerbuvi. Lietuva, tai jūsų pačių tėvai, broliai ir seserys.

Lietuvos žmonės tik vieną mintį turi: būti laisvais! Tos vilties ir pasirįžimo neįstengs nustelbti visos juodosios galybės.

Amerikiečiai, jūs aukomis padėkite Lietuvai greičiau šviesesnio ir ramesnio rytojaus sulaukti.

Lapkričio 6 d.
Kaunas-Lietuva.

Matas.

Telšių scenos ir dailės draugijos "Kanklės" valdyba.

Sėdi iš kairės i dešinę: Feliksas Misevičius, Zofija Beniuševičaitė, abudu D-jos "Kanklės" revizijos komisijos nariai; Feliksas Milevičius, pirminkinkas ir įsteigėjas D-jos; Ona Eišrošūtė, sekretorė ir išdinkė; Kun. Juozas Daglis, revizijos komisijos narys. Stovi iš kairės i dešinę: Vladas Siaurimavičius, valdybos nario kandidatas; Zuzana Girdvainytė, valdybos narys; Vladas Baltrimas, "Kanklės" choro vedėjas ir valdybos narys; Pranas Girdvainis, basis-tas ir kandidatas i valdybos narius.

Izraeliaus Gentis ir Mes.

Tarp daugelio pasaulyje įsigyvenusių ypatybių yra viena, kuri į savę kreipia dėmes kiekvieno žmogaus, studijuojančio žmonijos praeitį — istoriją.

Kas mokinosi istorijos, tas matė, kad kiekviena tauta pergyveno, taip sakant, krizį arba sunkią tautos likimo perversmę. Ir sulygindami dabartę su senove, matysime, kad ir mūsų laikais tautos pergyvena panašias sunkias perversmes, kaip ir tautos gyvenusios du-trys tūkstančiai metų atgal.

Pradedant nuo Babilionų, Aigyptiečių, Persų, Graikų, Romėnų ir, einant iki vėliausių laikų, matome: kad tautos buvo garsios ir galingos; aukštai stovėjo kultūroje ir civilizacijoje; valdė didelius žemės plotus ir aukštai stovėjo prekyboje; turėjo plačią literatūrą ir gerus šalies įstatus. Žodžiu sakant, turėjo viską, kas yra reikalinga kultūrinei tautai. Bet štai susidūrė jos su svarbiomis gyvenimo perversmėmis ir krizio pagautos turėjo arba visai žlugti, arba liko silpnos, bejėgės.

Šiame straipsnelyje bandysime sulyginti Izraeliaus gentis ir kaikuriuos jų gyvenimo svarbesnius įvykius su mūsų tautos likimą paliečiančiais gyvenimo apsirėškimais.

Istorija mums sako, kad Izraeliaus gentis, arba žydai atkeliavo iš šiaurinės Arabijos. Jie apsigyveno Kanno žemėje į vakarus nuo Jordano upės. Jų tautos istorija ir prasideda nuo laiko arabiškųjų genčių tautelių, vadinamų izraelitais arba Izraeliaus gentėmis, atsikraustymo į Kanno žemę. Izraelitai, apsigyvenę Kannoje, išmoko iš vietos gyventojų žemdirbystės ir kitokių kultūrinių užsiėmimų.

Pradžioje jie gyveno be bendros valdžios, kuri juos visus vienytų į vieną tautą. Kiekviena jų gentis turėjo atskirą sau valdžią. Tik yra žinoma, kad vyriausiais jų vadais, diktatoriais buvo Samsonas, Gedeonas ir Salemonas. Jie buvo aukščiausieji teisėjai ir vadai kovoje su išlaukiniais priešais. Didžiausiais tuo laiku izraelitų priešais buvo

filistinai, kurie būdami daug galingesni, užkariavo pietvakarinį žemės kraštą ir pavergė silpnasias Izraeliaus gentis. Gręšiant iš filistinų pavojui, dvylika Izraeliaus genčių susivienijo į stiprią sąjungą ir sudarė galingą žydų tautą.

Pirmas tos sąjungos valdonas buvo Saulius (Saul). Jis narsiai gynė savo šalį nuo išlaukinių priešų, jis taip-gi padarė stiprią sądarą pačių izraelitų tarpe. O jojo įpėdinis Dovidas galutinai sumušė filistinus ir praplėtė viso krašto rubežius. Pasirinkęs garsią senovės Jeruzalės pilį sau už sostinę, jis čia išstatė sau puikius palocius ir garsų Jehovai dievnamį. Tokiu būdu, Jeruzalė tapo brangiausia ir švenčiausia izraelitams vieta.

Nuo 955 iki 925 metų prieš Kristų, valdant žydų žemę Dovydo sūnui Salemonui, jų tauta buvo galingiausia. Rubežiai tęsėsi nuo Raudonjūrio ir Sinijos užlajos į šiaurius iki Labijaniškų kalnų. Pats Salemonas buvo tvirčiausiu monarku tame amžiuje.

Bet neilgai izraelitai džiaugėsi tąja garbe. Da Salemonui viešpataujant, pradėjo irti jų sądara. Gi po Salemono mirties šiaurės gentis atsiskyrė nuo sąjungos ir įsisteigė neprigulmingą izraelitų valstiją su sostine Samosija. Dvi pietini genti: Joahona ir Benjamina sudarė Judijos karalystę ir liko ištikimos Salemono įpėdiniui.

Išsiskirsčiusios gentis liko bejėgės ir vėliau asirijiečiai jas pavergė, gi Judija pateko po persų jungu. Praslinkus 70 metų nuo pavergimo, persų karalius Artaxerxeses paliuosavo žydus iš vergijos ir leido grįžti į jų numylėtą tėvynę Palestiną, į Jeruzalės miestą. Apie keturesdešimts tūkstančių tikrų Izraeliaus sūnų ir dukterų, vedant Zakarijų, grįžo į savo numylėtą, bočių kraujais aplaistytą Jeruzalės miestą. Niekas negali aprašyti, koks didis buvo jų džiaugsmas. Išvydę savo šventą miestą Jeruzalę, graudžiai verkė ir bučiavo žemę... Radę išgriautą garsųjį dievnamį, sukrovė aukūrą

Dievui garbinti, o po dvidešimts vienu metų atstatė garsiąją Jehovos šventinyčią. Seneliai naująjį dievnamį pamatę, verkė ir gailėjosi, kad nebuvo taip gražus, kaip senasai, Salemono statytas. Jaunieji-gi džiaugėsi laisve ir ramino senelius.

Vienok ir ši laisvės žvaigždutė nespindėjo jiems ilgai. Romos imperatorius Aleksandra Didysis užkariavo Persiją ir sykiu su persų karalyste pateko ir izraelitai į Romos vergiją.

Vespašiaus laikais jie buvo sukilę, bandė numesti Romos jungą, bet Tytus su galinga savo armija numalšino jų sukilimą ir uždavė mirtiną smūgį izraelitų tautai. Kaip istorija paduoda, milijonai gyventojų buvo išžudyta, neišskiriant moterių nei kūdikių. Ir tas smūgis buvo galutinas Izraeliaus gentims. Žydai pakriko po visą pasaulį. Rods, jau nebuvo jokios vilties jiems vėl į tautą susirinkti, bet šiandien matome, kad žydai vėl pradeda svajoti apie savo viešpatiją ir gal jiems pasiseks Palestiną atgauti.

Tiesa, mūsų tautai neprisėjo kentėti tiek daug vergijų, kaip izraelitams, nes izraelitų tauta yra skaitoma nelaimingiausia tauta pasaulio istorijoje. Iš kitos pusės gal mes nenukentėme tokių baisių smūgių vien dėl to, kad mūsų tautos istorija prasideda krikščionijos laikų jau antrame tūkstantyje metų. Bet turime atsiminti, kad taurė, kurią mūsų prabočiai gėrė ir kurią mes gėriame yra begalo karti.

Sulyg istorijos nurodymų, mūsų bočiai yra kilę iš Azijos. Lietuviai taip-gi buvo išsiskirstę į mažas septynias tautes-gentis, kaip tai: žemgaliai, letgaliai, augštaičiai, žemaičiai, getai kuršininkai ir prūsai. Tos visos gentys gyveno kiekviena sau atskirai, nebuvo valdžios, kuri būtų jungusi jas į vieną bendrą sąjungą. Tik kuomet rusai, lenkai, kryziokai ir kiti kaimynai pradėjo briautes į Lietuvos kraštą ir plėsti iš gyventojų turta, tada lietuviai, matydami didelį pavojų susivienijo į sąjungą ir gynė savo kraštą nuo lenkų ir kitų užpuolikų. Pirmu tos sąjungos vadovu buvo Videvutas, o paskiau sekė visa eilė kitų kunigaikščių.

Kol mūsų bočiai gyveno santarvėje, mūsų tėvynė garsi buvo visame pasaulyje. Ge-

demino, Keistučio ir Vytauto laikais garsus buvo Lietuvos vardas nevien Europoje, bet taip-gi ir kitose šalyse. Garsi buvo mūsų šalis prekyboje, kurią plačiai vedė su šiaurės ir vakarų tautomis. Bijojosi mūsų lenkai, rusai, vokiečiai ir tatoriai. Bet sątarvei tarpe mūsų bočių pajrus pradėjo nykti ir mūsų tėvynės jėgos. Šiandien latviai ir prūsai yra niekas daugiau, kaip atsiskyre nuo tėvynės Lietuvos sūnų.

Tiesa, mūsų tauta nedavė pasauliui tokių garsių vyrų ir pranašų kaip Izraeliaus gentis. Bet šiandien galinga Amerika džiaugias Kasciuškos darbais, garsi Vokietija Kanto, Lenkija Mickevičiaus darbais. Ir mūsų pačių tautoje auga ir bręsta tokios pajėgos (jau galime daugeliu šiandien pasidžiaugti), kurios gražų rytojų Lietuvai lemia.

Tie, kurie dirbo ne savo bočių žemėje ir ne bočių kalboje, jie tarnavo visuomenei, bet lietuvių žilmės jiems niekas neužgins. Karžygių mūsų tėvynė taip-gi turėjo garsių. Da ir šiandien atsimena rusai Magi-
liavą, o vokiečiai Žalgirio mūšius.

Pirmas mūsų tautos krizis buvo 1569 metais, kada lietuviai kardu buvo priversti sudaryti su lenkais Liublino uniją. Permatė Lietuvos atstovai nelaimę ir išsipildė žemaičių storostos Katkevičiaus žodžiai, pasakyti lenkam visos Lietuvos vardu, kad "Skaudu, mums atsiminus, jog mūsų vaikai ir vaikų vaikai nesidžiaugs iš tos unijos, o prakeiks mus už tai, kad leidome tautą pavergti". Aiškiai patvirtina tos kalbos reikšmę keturių šimtų ir pusės metų mūsų tautos likimas. Nuo Liublino unijos mūsų tėvynė tapo perblokšta, josios jėgos susilpnintos ir, laikui bėgant, prisėjo nešti sunkų lenkų, rusų ir vokiečių jungus.

Po penkių šimtų metų sunkaus svetimo jungo žybtelėjo mūsų tėvynei laisvės žvaigždutė. Išblaškyti josios vaikai po visą platųjį pasaulį, grįžo į savo numylėtą šalį. Lietuvos sūnų, kaip ir izraelitai, sugrįžę į Palestiną, bučiavo bočių kraujais aplaistytą Lietuvos žemele. Mūsų broliai sugrįžę į savo numylėtą Vilnių prie Gedemino pilies verkė, kad Vilnius nėra toks gražus ir lietuviškas, kaip Vytauto laikais. Bet sūdeje

Visagaliui padėką, pradėjo tvarkyti savo šalį.

Bet ir mes neilgai džiaugiamės taja laisvės žvaigždute. Štai, dvidešimto šimtmečio Tytus, imperializmas, puolė ant mūsų šalies ir išplėšė tėvynės širdį, Vilnių. Negana to, jis nori mus ir vėl pavergti, atimti nuo mūsų laisvę. Tad-gi šiandien mūsų tautai yra lemta antras gal būt mirtinas smūgis. Po šios perversmės mums bus lemta: ar būti laisvais, gyventi tėvynėje, arba, kaip izraelitams būti išsklaidytiems po visus pasaulio kampus.

Žydai da ir šiandien neprarado vilties

tapti laisvais, ir sugrįžti į savo numylėtą Palestiną. Jie supranta, kad Visagalio ranka juos baudžia ir tik Jame jie turi vilties pasiliuosuoti. Kiekvienas žydas tiki ir kalba: Tikiu į Mesiją ir nors Jis negreit, bet aš tikiu, kad ateis.

Tat ir mes turime pasekti tą obalsį: kad ateis laikas ir būsime laisvais! Apveizda, nuo kurios priklauso kiekvieno daikto būtis, kuri valdo pasaulio ir tautų likimą, neapleis mūsų, nes teisybė mūsų pusėje. Ir pergalė bus mūsų pusėje.

Šalaitis.

Putinas.

=: Žygis. :=

(Iš "Gintaro Žvejų")

Eikim, vyrai, susirinkim
Ant smėlėto jūrės kranto
Ir į naują, didį žygį
Plaukti tarsimės kartu.
Nusibodo juodą žemę
Nuo pat ryto vis per dieną,
Kaip vergams, nulenkus galvas,
Knisti arklu, ar spatu.

Tik pažvelgk į aukštą dangų —
Kiek ten ruimo, kiek ten pločio!
Svaigsta galvos, merkias akys
Nuo žydrumo ir šviesos.
O pažvelgk į plačią jūrę,
Kaip ji žaidžia saulei tekant, —
Ar sukėltoje krūtinėj
Tau širdis nesuplasnos?!

Leiskim, vyrai, naują laivą,
Tieskim bures plonos drobės.
Žaidžia vėjas, ošia bangos —
Plaukt bus linksma ir gūvu.
Mus lydės juodi verpetai,
Drums lig dugno jūrės bangą, —
Tai geltono lino tinklą
Drašiai mesim ties laivu.

Staugia bangos — sukuriuoja —
Ir gelmėj sukeltos jūrės
Užkerėto josios dvaro
Laužo gintaro bones.
Tai žvejosim šviesų turtą —
Tyrą, gelsvą gintarėlį
Ir atgal stropiai plukdinsim
Į pakrantes gimtines.

O kai vėl pasieksim krantą,
Pasitiks mūs laukę sesės —
Tai užtrauksim skardžią giesmę
Ir galingi, ir jauni.
O ant mūs šventosios žemės
Vien iš gintaro sukrautą
Mūs laimėjimo šventyklą
Kursim laimę nešini.

Ir sukrausim ant altorių,
Ir ant aukurų uždegsim,
Ir skliautais skambėt paleisim,
Ir užbursim į varpus: —
Ką mes kentēm, ko gedėjom,
Ką svajojom, kuo tikėjom,
Kaip kovojom, kuo laimėjom
Renkant gintaro turtus.

Ant kapų.

Piešė I. Pautenis

Likimo Nuosprendis.

— Štai jau ir aštuonios, o jo vis da nėra, — nusiminus kalbėjo Onytė, sėdėdama prie plačiai atdaro lango, iš kurio matėsi miesto sodas, kur ji dažnai praleisdavo vakaro valandas, šnekučiuodama su juo.

— Žadėjo ateiti kaip septynios, — vėl liūdnai tarė ir paskendo mintyse...

Nekartą jiems besidalijant įspūdziais, užklupdavo ir vėlybas vakaras ir tik miesto laikrodžiui praskambinus vienueliktą, jie apvaisdavo miesto sodą, nes ilgiau nepatogu buvo Onytei gėrėtis gamtos grože.

Ir šiandien vakaras šiltas ir gražus. Gamta prie savęs traukte traukia, bet Onytės jausmų tas visai neramina. Kažin kodėl ją net erzina susirinkusio į sodą jaunimo linksmi juokai ir malonus klegėsis, kurie aiškiai su švelniu vėjo pūtimu pasiekia jos klausą.

Onytės širdis nerami. Pasirėmusi ant lango ji žiūri į dangaus mėlynę, kur mirkčioja nesuskaitoma daugybė žvaigždžių, ir aukštai pakilęs mėnulis, tartum valdonas beribių sričių, rieda ramiai padange. Lyg

bando jinai daugy aukštumoje savo ateities likimą išskaityti.

Gi mintys, beširdės, nesuvaldomos mintys viena po kitos slinkdamos, be pasigailėjimo jos sopančią širdį spaudžia ir griaužia. Pagalios giliai atsidusus, pati savęs pradėjo klausti.

— Ar drįs jisai savo žodį mainyti? Visada buvo man geras ir ištikimas. Ne! jis to negali padaryti. Jis mane myli už viską pasauly labiausia, nėra tokio daikto, kurio dėl manes nepadarytų. Bet kodėl jisai dabar taip staiga pasimainė? Savo prižadų ir meilės nesilaiko. Ne! negali taip būti... negali jis manes pamiršti...

Ilgai Onytė plaukiojo po minčių okeaną stengdamasi atspėti jo neatsilankymo priežastį. Bet veltui...

Tuo laiku, kada Onytė nerimavo, Jonukas sėdėjo prie apkrauto knygomis stalo ir rimtai į jų turinį buvo pasinėręs. Langu įsiveržęs kambarin vėjalis sklaistė jo garbenuotus geltonus, kaip linai, plaukus. Išblyškusiame veide galima buvo išskaityti

didelio nusiminimo ženklus. Jonuko jauną širdužę ir-gi spaudžia skausmai. Pirmą sykį savo gyvenime jis neišpildė duoto prižadėjimo. Onytė jo laukia ir mąsto apie jį, o jis čia prie savo knygų sėdi. Bet atsiminus, kad jeigu jis ir šią vasarą eis su Onyte vaikščioti į sodą, tai jo lekcijos liks neprirengtos ir būsiančiuose kvotimuose jis neturės gerų pasekmių. Meilus ir malonus su Onyte pasikalbėjimai nemažai Jonukui mokslą trukdo.

Gerai Jonukas žino ir tą, kad Onytė nors ir yra mokykloje, bet jai mokslas ir daug rūpi. Nelabai jinaį įdomauja ir Jonuko ateities likimu, nors gerai supranta, kad jinaį yra Jonuko nepasisekimų moksle didžiausia priežastis. Svarbiausias savo gyvenimo valandas Jonukas leidžia ne prie mokslo, bet prie Onytės, gražaus sodo alėjose.

Jau treči metai eina, kaip Jonukas su Onyte draugaujasi. Draugai stovinti žemiau moksle spėjo jį pavyti ir pralenkti. Mokytojas, gerai pažindamas Jonuko gabumus, dažnai jo klausia, kodėl jis taip toli atsilieka moksle nuo kitų. Keli metai atgal Jonukas visuomet buvo klasėje pirmas mokinys, o dabar su atsilikusiais vos spėja eiti. Nepasisekimų priežastį Jonukas žino, bet jam gėda prieš jos atvirai prisipažinti, tat jisai ir aiškina visiems, kad jau nebeturįs pirmesnių gabumų.

Į draugų patarimus ir klausimus dažnai atsako tylėjimu.

Savo klaidas Jonukas širdies gilumoje atjaučia, mato, kad skriaudžia save labai leisdamas vėjais brangų jaunystės laiką ir sunkiai sutaupytus skatikus, kuriems išsisėmus, nėra vilties jų daugiau gauti. Tėvas senai kapuose ilsisi, o nuo motinėlės nėra ko ir tikėtis, nes jinaį pati savę tik pajęgia išlaikyti.

Kartais mėgina Jonukas nuo savo didelės klaidos pasiluosuoti, bet vienas, kitas Onytės žvilgsnis, meilesnis žodis visus gražius pasirįžimus į šalį stumia. Ir taip diena iš dienos slenka tolin Jonuko norai pradėti naują, geresnį ir naudingesnį gyvenimą.

Vieną kartą, sugrižęs iš mokyklos na-

mo, paėmė netikėtai į savo rankas knygą "Mokslas". Nedidelę tai buvo knygutę, bet kažin kodėl Jonukui pasirodę labai žingeidi. Gal jinaį ryškiai jam priminė jo nepasisekimus mokykloje. Atsisėdo ir ramiai ją išskaitę nuo pradžios iki galo. Užbaigęs skaityti, pajuto savyje naujo jausmo, naujo noro mokintis ir dirbti. Atgijo širdis, akis nepaprasta ugnimi sužibo. Jo palinkimai prie mokslo visu smarkumu veržęsi aikštę, bet ir seni pajautimai da jį laiko paveręę stipriai.

Daugiau domęs į mokslą kreipiant, nebus laiko Onytei meilių žodelių sakyti. Mokslas ir meilę labai dažnai yra nesutaikomi. Jie kartais vienas kitą prarija.

Taip Jonukas ir atsidūrę ant kryžkelio. Iš dviejų kelių reikęjo pasirinkti vieną. Koks tai buvo kritiškas, Jonuko likimą lemiantis momentas! Galvoje mintįs kunkuliuoja, verda.

Jau buvo Jonukas belinkstas atsisveikinti su mokslu ant visados, bet, štai, prieš jo akis, kaip gyvi atsistojo knygutęje išskaityti žodziai: "Brolau, mokykis! Tas ne lietuvis, kuris nestos į eiles traukti tėvynę iš tamsybės okeano. Tas ne lietuvis, kuris del savo silpnybių bandytų aplenksti prie savo idealo kelią".

Jonukas staiga pašokęs nuo kedęs, sušuko:

—Ne! aš gimiau lietuviu ir lietuviu būsiu. Savo tikslo pamesti negaliu. Nuo šios dienos pradędu eiti naujo gyvenimo keliu. Parašysiu Onytei laišką. Visaą atvirai paaiškinsiu. Tegul mano, kaip sau nori. Jei mane tikrai myli, tai bus ištikima ir palauks kol savo tikslo pasieksiu. Jei ne, — lai Visagalis ją laimina su kitu.

Drebančia ranka parašę Jonukas keletą žodzių ant baltos popieros lakšto, sulenkę, įdędo į voką ir nors laikas jau buvo vėlus, apsilvilko švarku ir nunešę laišką į paštą. Nebenoręjo savęs ilgiaus kankinti...

Nemigo Jonukas visaą naktį. Skaudędo jam, labai skaudędo širdužę, bet sykiu buvo ir patenkintas. Jo likimas nuspręstas, jau jis nesiubuoja, prieš jį kelias vienas.

Prabęgo mėnuo, kitas laiko. Onytęs jau nebęra mokykloje. Jinaį jau kur kitur vi-

lioja vaikus. Kokio Jonelio ar Juozelio gaisina brangias valandas, vaikščiodama su jais po sodų alėjas... besigėrėdama gamtos grože...

O mūsų Jonukas vėl pirmas mokinyš klasėje. Nebaisus jam kvotimai. Jis dabar linksmas, šypsa neapleidžia jo veido. Ši-

met baigia gimnaziją ir įstojęs univesitetan sieks toliau savo gražaus tikslo. Jo ateitis skaisti. Už metų, kitų jau galės naudingai tėvynės dirvoje dirbti.

Lengva Jonukui ant širdies!

Čirūnas.

Ant Ežero Kranto.

I.

Vakaras.

Ant ežero kranto tyliam vakare
Stovėjau; o saulė lėtai žemyn slinko:
Jos veidas ugninis chaosų tvane
Jau geso... nakvynę del savęs aprinko.

It brangiais žemčiūgais, skaisčiais spinduliais
Ant ežero bangos žibėjo, balavo.
Gyvenimo knygą čia rodės atskleis,
Ir ateitį šviesią slapčia pranašavo.

Vėl mainėsi, geso tie puikus vaizdai,
Tik ūkanos tirštos ant ežero liko.
O auga krūtinėj ilgėsis ko tai?
Ir verkė siela, kad viskas išnyko.

Sutemo... Užmigo gamtužė minkštai,
Štai teka jau mėnuo vadovas nakties.
Vėl tveriasi, gema įvairūs vaizdai;
Kaip ramu ir lengva jauti ant širdies.

II.

Naktis.

Augaloti medžiai jaugę į krantą,
Tamszalių viršūnių judint nepajėgia.
Jie slaptųjų šnektų nakties nesupranta,
Į žvaigždėtą dangų žiūri pasistiebę.

O padangėj' žvaigždės leidžiasi ir teka,
Spinduliai auksiniai į vandenį krinta.
Pasakos slaptingos su pakrančiais seka,
Puiki aureolė ant ežero švinta.

Jau nulinko medžių viršūnės skarotos,
Sidabro vainiką mėnulis uždėjęs.
Ir verkia iš džiaugsmo jų šakos rasotos,
Tai deimanto grūdus kas nakčia užsėjo.

Bangas ripuliuotas vėjas kad paliečia,
Atbunda iš miego ežero krūtinė.
O sparnuočių chorai su pirmąja giesme,
Sveikina... Jau aušta žara rytmetinė.

III.

Rytas.

Sveika būk, rytmečio aušra,
Tu pranašas giedrios dienos.
Mes iaukiam tavęs, būk sveika
Imnus liuosybės tau giedos.

Tu taip skaisti, tu nekalta...
Jau gieda paukščiai, žydi gėlės,
Kiekvienas džiaugias atsikėlęs.
— Sveika būk, rytmečio aušra!

Tu atnešei mums giedrą dieną,
Atnešk ir laisvę... o blakstieną
Džiovink, nes ašaroms apteko.
Erškėčiai pinasi ant tako.

Imnus liuosybės tau giedos,
Ir vardą tavo vis kartos:
Sveika rytų aušra šviesi,
Tu laisvės vėliavą neši!

Žilvitis.

Jaunimas Lietuvoje.

LIETUVOS PAVASARININKAI.

Vyčiai girdėjo ir žino apie Lietuvos pavasarininkus. Tai vienodų principų ir pasaulėžvalgos žmonės. Pavasarininkų organizacija dabar jau turi 160 skyrių su 18,000 narių. Kokią rolę vaidina Vyčiai Amerikos lietuvių gyvenime, tokia rolė pavasarininkų Lietuvoje. Ir jie ją rimtai vaidina. Jų rolė svarbi. Nuo jos priklauso Lietuvos gera ateitis. Šiuo momentu pavasarininkų organizacijos judėjimas eina lėtai. Išskyrus "Pavasario" redaktorių kone visa valdyba išėjo į frontą. Visi gabieji organizatoriai ir darbuotojai atsidūrė ten-pat, jie organizuoja ir šaukia kitus eiti į frontą. Lenkų legionai retina pavasarininkų eiles, nes jie daugiausia pasišventimo ir aukų deda ant laisvės aukuro.

Ateities darbo plene pavasarininkai turi štai ką: 1. organą "Pavasari" padaryti dideliu ir rimtu žurnalu. Organas "Pavasaris" to formato, kokio jį dabar leidžia, kainuoja apie 4000 auksinų No. (be redaktoriaus algos, kurios, rodos, ligšiol nemokėta. Dirbama iš pasiukavimo). Amerikos pinigų kursu tai bus apie \$60.00. Organas manoma bent dvigubai padidinti ir viršelį dėti.

2. Įkurti knygyną. Jau 18,000 organizacija užtikrina knygynui puikią klotį.

3. Įkurti spaustuve ir pastovų centrą.

Normaliais laikais pavasarininkai tu tikslų prieitų greit. Šiandien-gi jaunimas ir skatiką, ir energiją, ir sveikatą bei gyvybę neša į frontą.

Pavasarininkų idėja svarbi. Budinti, kelti ir organizuoti Lietuvos jaunimą. Dirva plati, darbo daug. Da daug yra šiaudinių bakūzių, kus šviesos spindulys neįėjo vidun, da daug žaliojo Lietuvos jaunimo nepažadino tas spindulys prie idealo. Tamsu-klaiku vietomis Lietuvoje. Dalis jaunimo tik gausiai moka svaigalų bonkas tuštinti, daužytis. Susirinkimuose ne kartą tenka matyti išputusiomis nuo alkoholio akimis, apsisėilėjusius. Tai vis mūsų jauni žali broleliai.

Jiems reikia įpiršti laikraštį, knygą, nukreipti prie idealo.

Pavasarininkai moralių pajėgų turi daug. Jiems padeda, kartu darbuojasi ateitininkai — katalikų orientuotės moksleiviai ir studentai, mokytojų sąjunga. Valstybės kūrimo darbas, imas morales ir medžiagines aukas — gyvybę ir turtą — labiausia nuskurdino jaunimą, tąjį jaunimą, kurio širdyje aiškiausia žērėjo nepriklausomybės idėja.

Bendraminčiai Vyčiai daug gali padėti pavasarininkams sustiprėti medžiaginiai. Sudarykite pavasarininkams ben po 40 dolerių į mėnesį, jie atsirems tvirto pamato, jie gražias idejas nuneš į tamsiausius sodžius, pažadins prie darbo — prie mokslo, šviesos ir pažangos visą Lietuvos jaunimą.

Vyčiai, Jūsų pareiga ištiesti pavasarininkams draugingą ranką.

Matas Zujus.

P. S. Aukas siųsdami, "Pavasari" prenumeruodami, dėkite tokį adresą: Ožeškienės gatvė, No. 12, Kaunas-Lithuania.

IŠ LIETUVOS KARO MOKYKLOS.

(Laiškas Rapolui Žitkui į Cleveland, Ohio).

Kaunas, 19—10—XI—20.

Brangus Rapolė ir Broliene!

Štai jau rašau ne Panevėžy, bet Kaune karo mokykloje. Kaip greit laikas bėga; ką tik buvau gimnazistas, o dabar mokinos į karininkus. Mat atsitiko taip. Kaip lenkai pradėjo veržtis į Lietuvą, mūsų kariuomenei buvo reikalinga daugiau karininkų, tai Steigiamasis Seimas ir nutarė daryti moksleivių nuo 1892 iki 1901 metų mobilizaciją. Kol kas mobilizacijos da nėra, bet aš nieko nelaukęs ir rimtai pagalvojęs įstojau į karo mokyklą. Gal su gimnazija reikės atsisveikinti ant visados, bet tėvynės laisvė užvis brangiausia. Nors sunku karo mokykloje, bet būsiu čia iki galo, o paskui tapęs leitenantu galėsiu kareivius mokinti ir eiti muš-

ti lenkų endėkų. Laikysimės iki paskutinio. Jei mums neteks sulaukti ramių laikų, tai tegul kiti vaikščioja mūsų krauju aplaistytais takais ir atmena, kad lietuviai buvo ir bus amžius. Lenkai turės žlugti.

Karo mokykloje gyvenimas kaip paprasto kareivio. Kandidatų yra apie 600, sako, priimsią tik 400. Aš jau priimtas.

Atsiprašau broliui, kad rašau paišeliu. Rašalo neturime ir nėra kitų patogumų.

Rašau atsisėdęs ant lovos. Likite sveiki.

Jus mylįs *Balys Žitkus*.

Karo mokykla
2-ra kuopa.

Telšių scenos ir dailės mėgėjų D-ja "Kanklės" liko įsteigta 1916 m. Jos tikslas: Tautybė, menas — scena, dainos ir muzika.

Draugija "Kanklės" yra bepartyvė. Turi nusišamdžiusi būtų, susidedantį iš kelių kambarių, kur daromi yra susirinkimai, paskaitos; turi taipogi viešą knygyną, kur kiekvieną dieną dykai, kas tik nori, gali naudotis knygomis ir laikraščiais visose kalbose. Knygų yra virš 2000 egz. Turi skaitlingą savo chorą.

Draugija "Kanklės" turi vilties, kad visi lietuviai, ypač kilę iš Telšių padangės, šelpės mus morališkai ir medžiagiškai, stodami į šelpėjų ir garbės narius. Draugijos antrašas:

Lietuva, Telšiai,

D-ja "Kanklės".

Lietuvos moksleiviai.

Sėdi: 1. Balys Žitkus, gimnazijos mokinys, dabar Kauno karo mokykloje; 2. Aleksandra Šilgaliūtė "Saulės" mokinė. Stovi iš kairės į dešinę: 1. Pelicija Šilgaliūtė, "Saulės" kursų mokinė, ir 2. Paulina Žitkiūtė, Panevėžio Mokytojų Seminarijos mokinė.

-: Kodėl? :-

Kaip malonu ir miela visiems žiūrėti į susipratusį jaunimą! Kiek kilnių jausmų ir gražių išpūdžių sukelia linksmo, darbštaus, Bažnyčios ir Tautos karštą meilę degančio jaunimo būrys. Veidai tokių vaikinių ir mergaičių, tai nemeluojantis veidrodis, kuriame atspindi širdies gražus jausmai ir dvasios tyras stovis. Jei širdis skaisti, nesutepta, veidas linksmas, akei malonus. Kalba parodo teisingą širdį, o akyse matosi kas širdyje viešpatauja. Visa tokių jaunuolių išvaizda sako, jog jie yra dori, susipratę, kilnių idealų pilni. Jei randame kurį būrį susispietusią vaikinių ir merginų, dirbančių vienybėje Tautos ir Bažnyčios naudai, greit pastebime, kad jais gerisi netik mūsų tauta, mūsų tėvai, giminės ir pažįstami, bet ir kitų tautų prakilnių jausmų ypatos. Net piktadarys pažvelgęs į akis tokiam jaunimui ir matydamas jame dangaus karalystę, paraus iš gėdos, atsiminęs savo nedorą gyvenimą. Jis paaukuotų viską, jei vėl galėtų gražinti sau jaunystės nesuteptą skaistybę, kurios gražų paveikslą mato jaunuolio išvaizdoje.

Tas susipratęs vaikinai, tai Vytis, ta dora mergaitė, tai Vytė, tas gražus jaunimo būrys, tai Vyčių kuopa. Tai Amerikos lietuvių puikus gėlių darželis, kuriame auga ir žydi grožės ir kvėpėjimo pilni jaunystės žiedai. Darželio tvarka akį verianti, išpuodinga.

Gal kas pasakys, kad jeigu Vyčiuose taip viskas gerai ir pavyzdinga ir juose auklėjama dora, kodėl Vyčių kuopos neįsisteigia visuose miestuose ir miesteliuose, kur tik lietuviško jaunimo randasi, arba kokių prižasčių dėlei to ar kito daikto trūksta vienai, kitai Vyčių kuopai. Tiesa, nėra visur taip gera, kaip mano buvo pirmiau pareikšta. Tam yra prižasčių, apie kurias kalbant, reikia arčiau su pačiais Vyčiais susipažinti. Rasime, kad prižastis yra įvairiausias ir ne visuomet jos viešos.

Pirmiausia bandykime iširti kodėl Vy-

čių kuopų nesiranda visose lietuvišose apgyventose vietose.

Daugelyje vietų jaunimo yra daug ir gražaus jaunimo. Tame jaunime daug jėgų, gabumo ir idealės medžiagos, bet kas tuomi jaunimu tokiose vietose naudojasi? Ar yra ten nors vienas išmintingas asmuo, kuris jaunimu užsiimtų. Peikti jaunimą, juokties iš jo, pasmerkti jį — atsiranda daug, o paremti jaunimą — nėra kam. Net tokie, kurie apie idealį ir tikslų gyvenimą mažai arba nieko nesupranta, taipgi moka jaunimą peikti. Tokie, kurie Lietuvoje būdami nemokėjo panosiu apsivilyti, atvažiuavę į Ameriką stovi šmeižikų priutininėse eilėse ir drąsiai smerkia mūsų viltį, mūsų pasitikėjimą ir mūsų jaunime ateitį. Jie dabar esą "laisvi", daug išmananti, didžio proto asmenys. Jie gali kitus pamokinti, nors savo vardo, pavardės patįs nemoka parašyti. Tu, jaunuoli ir jaunuolė, esi tik vaikas ir mergaitė, "aš" tai žmogus. Tu atiduok man garbę, "aš" tave išganyčiau ir apšviesiu. Tu pati nieko neišmanai. Nereikia tau tokių dr-jų, kurios tave varžo, atima iš tavęs asmeninę laisvę. Eikš prie manęs, aš tavę išvaduosiu, parodysiu kelią į "laisvę". Nemažai mūsų jaunimo tokie "pranašai — apaštalai" suklaidina ir išveda iš doros kelio.

Tai viena jaunimo priešų rūšis. Tai viena priežastis, kurios dėlei jaunime nesiranda vienybės.

Tokiose vietose, kur randasi žmonių, laikančių savo priederme auklėti ir gaivinti tautos ir tikybos jausmus, vėl jaunimas be globos pasilieka. Jie rūpinasi apie jaunimą tiek, kiek kitas žmogus apie visai nepažįstamą sau asmenį. Dauguma tokių mūsų vadų ypač sunkiai prasižengia prieš tautą. O ką besakyt apie tokius, kuriems visai nerūpi jaunimo sielos ir dvasios padėtis. Negalima pasitenkinti tuomi, kad mūsų jaunimas da nėra sunkiai prasikaltęs. Jei teisėjas da nėra parašęs mūsų jaunimui apkaltinimo akto, tai tas mūsų vadams nedoro

didelės garbės. Neprasikaltęs jaunimas ir kartu nieko gero nepadarys, yra nenormaliu mūsų tautoje apsireiškimu. Jaunimo darbas yra kilti aukščiau prie idealo. Šiandie jaunimas jau pasiekė tokio laipsnio, kad jam geri vadai yra labiausia reikalingi. Pirmas, kuris jaunimui draugišką ranką išties, geriausią piūtį turės. Ir bus mums didelė gėda, jei į jaunimo vadus įsipirš apgaulingų prižadėjimų pilni žmonės. Tuščioje dirvoje bloga sėkla turi geresnę ateitį, jinai tenai giliau įleidžia savo šaknis ir kada gerai įsigyvena sunku ją išrauti. Gi jei ta dirva yra užsėta gerasis grūda is ir gerai prižiūrėta, pikta is sėklai nėra joje vietos.

Dvasinių ir fizinių jaunimo pajėgų lavintojai privalo visuomet būti ant sargybos. Jei jie tos priedermės tinkamai neatlieka, tai čia bus nesunku surasti antrą jaunimo pakrikimo priežastį. Tai paveikslas tokių vietų, kur Vyčių kuopų nėra.

Pažvelgkime dabar į tas vietas, kur Vyčių kuopos randasi, bet jos nieko neveikia. Atvirai sakant, susipažinkime su jaunimu, tik Vyčių vardą nešiojančiu.

Tokiose vietose jaunimo padėtis nei kiek negeresnė. Kartais jis turi daugiau ir geriau susiorganizavusių priešų, kurie prie kiekvienos progos Vyčių vardą teršia ir paniekina. Jei tokia Vyčių kuopa turi nemažai narių, tai jinai įstengia kartais rengti vakarų, iš kurių pelno visuomet būna nedaug. Kodėl? Patįs tie, kurie neva pageidauja, kad jaunimas būtų kilnus, susipratęs ir inteligentiškas, Vyčių rengiamiems vakarams paramos neduoda. O kada Vyčiams nepasiseka, tai tie, kurie jų nei vienu skatiku nerėmė, į jų vakarus nesilankė, su Vyčiais bendrai nedirbo, visa gerkle rėkia, jog Vyčiai savo prižadėjimo neišpildė, tat jų ir nereikia remti; dar pataria Vyčiams kenkti. Na, Vyčiai, ir darykite ką norite tokioje vietoje. Be vado sunku, o kada darbu i kenkia tie, kurių vardu viskas daroma da blogiau.

Tokis negudrių žmonių pasielgimas primena man senovės Romos viešpatavimo laikus. Kardininkai (gladiatoriai) nenoromis turėjo eiti ant arenos viens kitą kapoti kardais. Tų laikų pagonis su savo ciesorium

priešaky džiaugėsi iš tokio žiauraus, nežmoniško žaislo. Rods, žmogus ir matai parkirsto, kraujais aptekusio kardiniuko kūną, išsitiesusį ant arenos; gyvasties tame kūne nedaug liko. Gi pergalėtojas stovi šaly, kardą aukštai iškėlęs ir laukia žiūrėtojų nuosprendžio. Laukia ir kritusis. Jam tas nuosprendis lems mirtį arba gyvastį, jei ta bus da pasiekama. Jei žiūrėtojų didžiuma rankos nykštį viršum iškelia — tai ženklas susimylėjimo puolusiam, jei tas nykštis žemin nukreiptas — mirtis. Pasigailėjimo pas pagonis retai apsireikšdavo, dažniausia pergalėtasis buvo smerkiamas mirčia.

Lygiai elgiasi su Vyčiais idėjos priešai. Jei jiems būtų leista, tai iš Vyčių nei vardo nebūtų likę. Bet Visagalis kitaip surėdė. Vyčiai visų spaudžiami ir naikinami išliko gyvi ir jau gyvuos.

Tiems, kurie Vyčiuose nieko blogo nemato, bet dažnai sako, kad Vyčiuose nėra to, kas turėtų būti, galima pasakyti, kad per daug iš Vyčių reikalauja. Pasaulyje nieko nėra tobulo, taip pat ir Vyčiai nėra visai tobuli. Jie auga, tvarkosi ir auklėja save kaip gali geriau. Kitose lietuvių organizacijose da blogiau yra, negu Vyčiuose, bet už tai jų smerkti negalima. Gyvenimas yra mokykla, kuri kesdien ką nors naujo mums atidengia ir parodo.

Da tūli pasakys, kad ir gerose Vyčių kuopose būna nesusipratimų ir susikirtimų. Ar tas reiškia vienybę, sutikimą ir brolišką meilę? Ne! Bet kadangi ši organizacija susideda iš įvairių žmonių, tai jų tarpe ir atsiranda nemaža tokių, kurie nenori organizacijos įstatams pasiduoti ir kelia prie kiekvienos progos nereikalingų ginčų ir kivirčų. Taip visur yra.

Kuomet Išganytojas dėjo ant žemės pagrindus savo Bažnyčiai iš dvylikos mokintinių atsirado vienas, kuris Jį išdavė. Bet Judos darbas Bažnyčios pagrindų nesugriovė. Jinai gyvuoja ir paliks amžinai. Čia nenoriu Vyčių organizacijos prilyginti prie Bažnyčios, tik noriu parodyti, kad Judų kiekviename gyvenimo laipsny yra.

Amerikoje lygšiol niekas nesutvėrė nieko geresnio jaunimui už Vyčių organizaciją. Gražesnių obalsių kaip "Dievas ir Tė-

vynė" joks mislinčius nesurado, tat vietoje peikti, kenkti Vyčiams, reikėtų visiems su jais bendrai dirbti. Tai mūsų visų gražiausia užduotis.

Vyčiai! broliai ir sesutės, nekreipkite visai domės į žmonių kalbas, bet dirbkite pasišventę toliau Bažnyčios ir Tautos naudai.

Pasitraukit iš kelio visi, kurie doro jaunimo darbui esate priešingi.

Vyčiai, prieš jums aš nusiimu savo kepurę!

A. K. Tauragis.

Amžina Atmintis

Grozės veidas jau senai išnyko nuo žemės paviršiaus. Nesimato žaliuojančios žolelės, nesigirdi slaptingo medžių lapų šlamėsio, nesaldina — neveria akies puošnių žolynų kvepianti žiedai. O, rodos, da tik vakar tos grozės veidas buvo prasijuokęs į žmogaus širdį, o štai jau šiandien gaili ašarėlė rieda per skruostus ją į amžinastį palydėjus.

Taip, ji mirus ilsis, bet jos dvasia da neužgeso mūsų krūtinėse... Ji vis tebeगाivina — tebevyrpina jautrios širdies stygas, tebekalba apie džiaugžmingas praeities dienas, Ji nuolatos sako, kad nereikia jos užmiršti. Išaušus linksmam pavasariui, žada vėl keltis ir išnaujo priminti saldžias, saldžias valandas... Neklysiu pasakęs, jog grozės veidas — amžina atmintis. Kartą ją širdis pamylėjo, ant visados liekasi su ja surišta. Nors ir išnyko jos veidas iš žmogaus akių, bet širdyje jisai giliai užsiliko.

Džiaugkis, jauna širdie, pamylėjusi grožę, nes ji tavo jaunystės idėalas — amžina atmintis.

Antanas.

A. A.

KUNIGAS PRANAS SERAFINAS.

Gruodžio 2 d., š. m., Wilkes Barre, Pa. mirė kun. Pranas Serafinas, Amerikos lietuvių katalikų žymus ir uolus darbuotojas. Kaip žmogus, kaip lietuvis tėvynainis ir kaip kunigas velionis buvo gerbiamas ir mylimas visų, kurie jį pažino.

Susitvėrus Vyčių organizacijai, a. a. kun. Pranas Serafinas daug darbavosi lietuvių katalikų jaunimo naudai. Pirmasis parašė eiles į įsisteigusį Vyčių organą "Vyčiai". Vėliau jo laiką ir pajėgas patraukė kiti lietuvių katalikų visuomenės darbai, bet Vyčių prieteliui jisai buvo iki mirties.

Netikėta mirtis, pakirtusi taip staiga mūsų visuomenės naudingą, gvą ir dorą jėgą, skausmu pripildė širdis tų lietuvių, kurie su vėlionies naudingais darbais buvo arti susipažinę.

Lietuvos Vyčių organizacijos organo "Vyčio" Redakcija pareikšdama gilaus ir nuoširdaus sąjausmo Amerikos lietuvių katalikų visuomenei, o ypač kunigams marijonams, kurių nariu velionis buvo, su liūdėsiu taria:

— Lai būna jam lengva svetima Amerikos žemelė.

NAUJI RAŠTAI.

Talka. Kooperacijos laikraštis. Lietuvos Kooperacijos Bendrovių Sąjungos organas. No. 2 (14), II metai. Spalis mėn., 1920 m., Kaunas. Lietuvos Valstybės spaustuvė.

Rytojus. Tikras ir ištikimas lietuvių draugas. Išėina vieną kartą į mėnesį. No. 15. Spalių mėn., 1920 m. Išleidžiamas Tilžeje.

Meilė. Dievo, artymo ir Tėvynės. Mėnesinis lietuvių visuomenės laikraštis. Leidžia Kun. M. J. Urbonas, Du Bois, Pa. No. 10 ir 11. Spalių October ir Lapkričio November, 1920 m. 301 State St., Du Bois, Pa.

Šviesos Spinduliai.

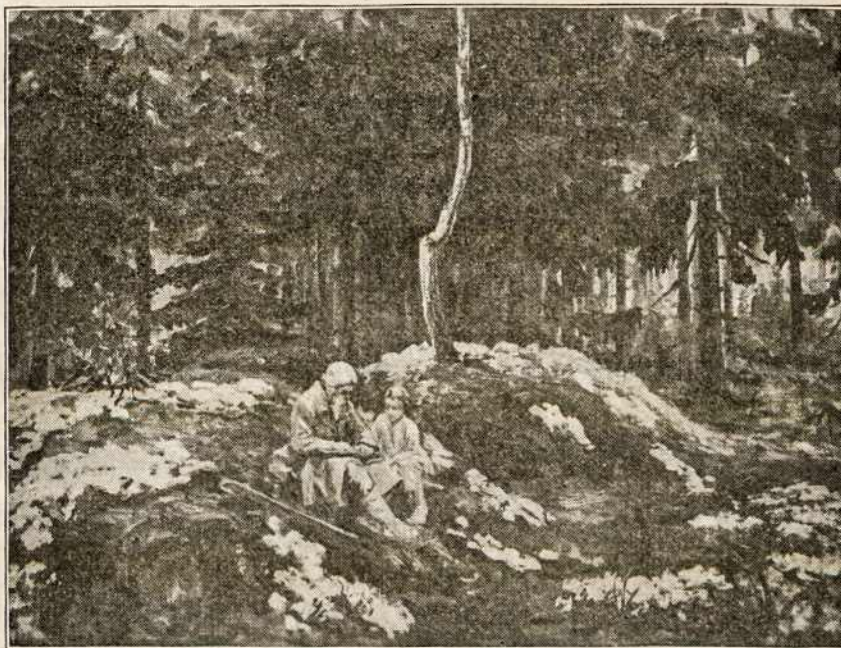
Surinko ir liuosai vertė A. K. Tauragis.

FAKTAI, KURIUOS VERTĖTŲ KIEK-
VIENAM KATALIKUI, VISUR ESAN-
ČIOS BAŽNYČIOS MYLĖTOJUI,
ŽINOTI.

Amerikos Katalikai ir Bažnyčia.

Be baimės galime pasakyti, jog Ameri-
kos nesulaikoma pirmžengystė prie tikybi-
nės ir civilės laisvės priklauso Katalikų Ba-
žnyčios įtakai ir veikimui. Jos nariai buvo
pirmi tikybos palaikytojai ir neaprubežiuo-

Didžiąją Britaniją Amerikos Nepriklauso-
mybės vardan dievoti ir pavyzdingi katali-
kai radoši pirmose eilėse ir garbingiausiose
ir prakilniausiose vietose. Buvo tai katali-
kas, kuris Amerikonams pirmame laivinia-
me mūšyje, gegužio 11 d., 1775 m. vadovavo.
Jonas Barry, katalikas iš Airijos, buvo Su-
jungtų Valstijų laivyno įsteigėjas. Wash-
ington'o pirmu pagalbininku buvo generolas
Steponas Moylan, katalikiškos Airijos sū-

Ant Milžinkapių.

A. Žmuidzinavičius

tos sąžinės laisvės pavyzdį davė. Ponas
(Lord'as) Baltimore, pirmas Maryland val-
stijos apsigyvenimo pionierius, pats katali-
kas, visiems toje kolonijoje apsistojusiems
įsakymą tikybinės laisvės išleido. Tai buvo
1649 m., kuomet protestonų valdžios kitose
Amerikos kolonijose baudė, skriaudė ir daž-
nai mirties dekretus rašė visiems katali-
kams bandantiems įeiti į jų valdomus ru-
bežius. Nuo 1776 iki 1783 m. kare prieš

nus. Katalikų kunigai daug pasidarbavo
Nepriklausomybės naudai. Kunigas Jonas
Caroll važiavo kaip pasiuntinys prie Ka-
nados katalikų ir išgavo iš jų nemažai pa-
ramos nepriklausomybei ir svarbią neutra-
lybę, jei ne veikiantį sandarbavimą. Pa-
triotiškas kunigas Gibault pirmas ištarė pa-
laiminimo žodžius Amerikos Vėliavai ir ap-
šlakstė švęstu vandeniu "Žvaigždes ir

Straipsnius". Katalikiška Francija "seniausia Bažnyčios duktė", davė ne tik savo kariuomenę, kuriai vadovavo narsūs ir gabūs vadai, bet ir milijonus pinigų, kartu ir savo galingos tarp kitų Europos Sausžemio tautų įtekės neapkainuojamą moralę pagelbą. Prakilnūs vyrai, katalikai, tokie, kaip Tamošius Fitzsimmons ir Karolius Carroll iš Carrollton, buvo nemaži įrankiai privedimui trylikos kolonijų prie laimingo ir taikaus suvienijimo. Washington'as pats, taikos ir džiaugsmo išlaimėjimo paskelbimui išėjus, gausiu ir gerai užsitarnautu pagirimu katalikams atmokėjo. Savo atsakyme į jų sveikinimus tas didis vadas pasakė, jog, "šis kraštas niekažados negalės užmiršti patriotiško pasistatymo Amerikos ir Francijos katalikų parodyto kolonijų paliuosavimui."

John Gilmory Shea, L. L. D.

*Kas Nuo Amerikos Katalikų Bažnyčiai
Priklauso.*

Vardas Amerika turėtų kiekvieno kataliko sielą džiaugsmu ir šventu pasididžiavimu pripildyti. Katalikų Bažnyčiai priklauso Amerikos suradimas, jos apšvietimas (civilizacija) ir, didžiausioje dalyje, jos civilė laisvė ir Sujungtų Valstijų nepriklausomybė. Taip mūsų mylima Bažnyčia turi teisę ir neužginčijamą teisę gyvuoti ne vien tik sename, bet ir naujame pasaulyje, abiem gerai pasidarbavus.

Amerikos suradėjas Kristofas Kolumbas, buvo senosios Bažnyčios sūnumi, ir tikrai ištikimas, dievotas ir veikiantis tos Komunijos narys. Tikslas, kuris visu pirma jame dvasią sukėlė ir vedė jį prie to pasekmingo suradimo, ištikrųjų buvo katalikiškas.

Katalikų kunigai Kolumbui buvo teisingiausi draugai ir geriausi padėjėjai.

Ir ar jis, vardan viso mokslo ir žinių, kas jį vedė prie naujo Pasaulio suradimo, nebuvo skolingas Katalikų Bažnyčiai, jos vienuolynų mokykloms, ir jos moksliskoms įstaigoms, kurios buvo tos Bažnyčios patatytos ir užlaikomos?

Bažnyčia teisiai reikalauja tų žmonių (Indijonų) apšvietimo garbės. Ji pirma

prisidėjo prie žmoniško jų palaikymo ir net laisvės Amerikos prigimties gyventojams išgavimo. Metuose 1357 Popiežius Povilas III apaštališkame rašte pasakė, jog prigimtas Amerikos indijonas yra tikrai ir teisingai laisvas žmogus, kuris nepriderėtų būti verguvs slėgiamas.

Ankstyvas Bažnyčios Afrikoje Gyvavimas.

Kuomet tikėjimas iš Rymo į šiaurvakarinės Afrikos dalis buvo atneštas, Kartagija likosi katalikystės branduoliu. Iš čia tikro tikėjimo šviesa ir šiluma leidosi su tokia gera pasekme, jog vienas Afrikos kunigas, Tertullianas, galėjo pagonims taip anksti, kaip 200 metais pasakyti: "Mes krikščionys, vos tik vakar atsiradę, jau užimame visas vietas jūsų apgyventas — salas, miestus, miestelius, tarybos kambarius ir karines stovyklas. Mes kiekviename valdiškame mieste didžiumą sudarome." Apie 330 m. ši šiaurvakarinė Afrikos dalis, kartu su Abyssinija, skaitė daugiau trijų šimtų vyskupų.

Francijoje.

Sulyg Vienne ir Arles Bažnyčios pavdavimų — Francijoje tikėjimas buvo apaštaltų mokinių mokomas. Beabejonės, kairie iš Mazosios Azijos krikščionys ateiviai, Šv. Potonijui ir Irenėjui vadovaujant linksma išganymo žinią Francijai atnešė apie 150 metus.

Ispanijoje.

Ispanijoje Bažnyčia Šv. Povilo įsteigta augo ir bujojo taip plačiai, jog Toledo, Leon, Tarragona, Cordova ir Elvira miestai decazijomis buvo net 250 metais.

— Iš Centro Raštinės. —

(Iš Seimo Nutarimų).

8-tame Seime nutarta padidinti narių mokesčius.

Šis klausimas organizacijoje lošia svarbią rolę. Narių mokesčiais, lygšiol ir dabar leidžiamas organizacijos organas "Vytis". Mūsų organas apie dvejus metus neturėjo jokių apmokamų pagarsinimų. "Vytį" spausdinaime svetimoje spaustuvėje, tat visos organo lėšos reikėjo padengti narių mokesčiais. Narių mokesčiai buvo labai maži; 20% mažesni, negu "Vyčio" prenumeratos kaina.

Popierai pakilus, visų laikraščių leidėjai pradėjo jūsausti, kad nebegali verstis, neatsizvelgiant į laikraščiuose užleistas dides vietas pelningiems pagarsinimams. Daug laikraščių paliovė ējė. Kada buvo popiera ir kitos spaudos reikmenos normalėse vėžėse ir tai laikraščiai vien prenumerata neišsiversdavo. "Vytis" vien tik mažais narių mokesčiais visas sunkenybes neša. Dar dalis narių (moksleivių) buvo paliuosuota nuo mokesčių.

Tiesa, sulyg 8-jo Seimo nutarimų pradėdame imti pagarsinimus "Vytin". Bet pakol gausi pagarsinimų, už spaudą reikia užmokėti. Tai Seimo delegatai ir nutarė didinti narių mokesčius. Narių mokesčiai nuo Naujų Metų bus: 25 centai į mėnesį. Kuomet organizavosi Vyčiai, tai buvo nustatyta narių mokesčiai 10 centų į mėnesį. Tuomet neturėjome organo, nesusidarydavo tiek išlaidų. Pradėjus leisti organą ir-gi buvo ilgai tie patįs mokesčiai. Gal ir nūnai būtų buvę 10 centų mėnesyje, jeigu nebūtų persimainę gyvenimo sąlygos, nebūtų viskas taip pabrangę.

Ne vien tik Vyčiai padidino narių mokesčius, bet padidino ir kitos organizacijos. Vyčiai-Vytės, kuriems rūpi organizacijos labas, organo "Vyčio" tobulinimas, tai nerūgos, kad padidinti mokesčiai. 25 centai į mėnesį jaurimo neapsunkins. Jeigu surokuotume, tai matytume, kad vakarais, kur-

nors išėjė, daug, daug išleidžiame ne tik "kvoteriu", bet ir pusdoleriu. Tat-gi sulyginus su išlaidomis, kurias darome, "taip sau", tai organizacijos mokesčiai nedideli. Po Naujų Metų bus mokama 8-jo Seimo padidinti mokesčiai. Tai-gi iškalno už pusę metų \$1.50 arba už metus \$3.00.

Reikia da kuopoms priminti kad nesivėlytų su mokesčiais. Tuoj reikėtų po Naujų Metų pradėti mokėti. Daug kuopų moka iš izdo už visus narius. Tokios kuopos užmokėdavo ir už priklausančius prie kuopos moksleivius. Paskui nariai kuopoje atsilygina. Arba kuopa tam tikslui surengia vakarą. Ši pavyzdį reikėtų paimti ir kitoms kuopoms.

V. Rūkštalis,
Centro Raštininkas.

ADMINISTRACIJOS PRANEŠIMAS.

Tobulinant "Vytį" ir norint jin su-traukti gabiausias plunksnos mūsų rašytojų ir, atsizvelgiant į išleidimo sąlygas, esame priversti didinti "Vyčio" prenumeratos kainą. Po Naujų Metų bus: Suvienytose Valstijose \$3.50. Gi Chicagos mieste ir užrube-žyje \$4.00. Pavieniai numeriai 20 centų.

Taip-gi reikalingi agentai rinkti "Vyčiaiui" prenumeratas, pagarsinimus ir parduvinėti pavienius "Vyčio" egz. Duodamas geras nuošimtis. Meldžiame atsišaukti į "Vyčio" Administraciją.

"Vyčio" Administracija.

— o —

REDAKCIJOS ATSAKAI.

Vyčiaiui. (Paterson, N. J.) Apie tą patį dalyką tilpo žinutė "Vyčio" 20-me numery.

Visiems prisijuntusiems "Vyčiaiui" raštų. Į "Vyčio" kalėdinį numerį gavome daug raštų iš savo bendradarbių. Visų įtalpinti negalėjome. Likusieji tilps vėliau. Ačių visiems už paramą! Nepalikuokite, draugai, rašyt ir toliau.

Bobutē ir Diedukas.

(Paprastas gyvenamasis kambarys. Bobutē šluoja aslą).

Bobutē. Jau prabēgo kelios valandos, kaip laukiu dieduko, o jo vis da nēra. Kas galējo atsitikti? Išvažiavo anksti rytą su pilnu vežimu bulvių į miestelį ir negrįžta. Gal da bulvių nepardavė? Bet greičiau smuklėje su savo kaimynais sēdi ir visai pamiršo apie manę. Tarsi aš jam esu visai ne draugē.

Ak! ak, tu, vargeli mano. Palauk, kaip neteksi manęs, tada pažinsi gyvenimo vargus. Bet jis žino, kad aš niekur nuo jo nepabėgsiu, užtat degtinę drąsiai ir traukia.

Da girtas parvažiavęs namo, ergelius kelia. — Tu hoba, apžiūrėk daržus, kiaules papenėk karves pamelžk, aprūpink visus naminius paukščius ir valgio pagamink.

Jam niekas nerūpi (kraipo galvą), tai tau ir šeimyninkas (šypsosi), šeimynos galva.

O gal aš netiesą kalbu (mąsto)... Bulves parduoti juk nelengvas darbas. Visą diena turi savo bulves žmonėms girti, kol jas kas nuperka. Lankstyk liežuvį, kaip išmanai geriausia (juokiasi). O gal (liūdnei) jis nabagas kojias sušalė. Žiemos laikas, tai čia juokų visai nēra. Mano diedukas geras. Kaip buvome nevedę, tai į mane taip meiliai žiūrėdavo, taip taikindavo, kad apie tai atsiminus, net dabar ant širdies gerai pasidaro (girdisi už durių bildėsis. Bobutē pribėga prie lango ir linksmi šaukia). Štai, ir mano diedukas parvažiavo. Bet, žiūrėkit, kaip įsikaušęs. Palaukit aš iš juo pasijuoksiu ir sudainuosiu dainelę (Dainuoja: "Kur buvai dieduk mano?" ir tt. Diedukas jai atsako už durių, o vėliaus įeina į vidų svyruodamas).

Bobutē:

O kur buvai, dieduk mano,
O kur buvai, dušia mano?
O kur buvai, tu mano,
Pilkas karvelėli mano?

Diedukas:

Karčiamoje, boba mano,
Karčiamoje, dušia mano;
Kačiamoje, tu mano —
Raibioji gegutė mano.

Bobutē:

Ką parvežei, dieduk mano,
Ką parnešei, dieduk mano?
Ką parnešei, tu mano —
Pilkas karvelėli mano?

Diedukas:

Degtinėlės, boba mano,
Degtinėlės, dušia mano;
Degtinėlės, tu mano —
Raibioji gegutė mano.

Bobutē:

Kur padėjai, dieduk mano,
Kur padėjai, dušia mano?
Kur padėjai, tu mano —
Pilkas karvelėli mano?

Diedukas:

Pagalvėlėj', boba mano,
Pagalvėlėj', dušia mano;
Pagalvėlėj', tu mano —
Raibioji gegutė mano.

Abudu:

Gurkt, gurkt, dieduk mano,
Gurkt, gurkt, dušia mano;
Gurkt, gurkt, tu mano —
Pilkas karvelėli mano.
Gurkt, gurkt, boba mano,
Gurkt, gurkt, dušia mano;
Gurkt, gurkt, — tu mano —
Raibioji gegutė mano.

Susiēma už rankų ir išeina iš kambario.

S. Vasiliauskaitė.

Kas Jaunimo Veikiama.

LIETUVOS LAISVĖS GYNIMUI.

Lietuvos Vyčių 25-tos kuopos (Cleveland, Ohio) nariai pirkė Lietuvos laisvės paskolos bonų už 6 tūkstančius dolerių. Iš kuopos izdo pirka už \$100.00.

Lietuvos Vyčių Naujosios Anglijos Ap-skritys paskutiniame savo suvažiavime nu-

tarė remti Tautos Fondą, kol visi lenkai nebus išvaryti iš Lietuvos krašto ir kartu patarė visoms šio apskričio kuopoms įsigyti Lietuvos laisvės paskolos bonų.

Lietuvos Vyčių 8-ta kuopa (Roseland, Ill.) turi surinkusi pradžia \$95.00 ir žada greitu laiku pralenkti Vyčių 4-tą kuopą, ku-

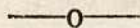
Vytė Zofija Petravičiūtė.

Lietuvos Vyčių 40-tos kuopos E. St. Louis, Ill. raštininkė. Gabi aktorė ir dainininkė. Uoli Vyčių organizacijoje darbuotoja. Taipgi rėmėja kiekvieno tautos naudingo darbo.

ri jau baigia iki tūkstančio dolerių prisivarinti.

Lietuvos Vyčių 69-tos kuopos (Pittsfield, Mass.) nariai Lietuvos kariuomenės ginklams aukojo \$65.00 ir Lietuvos laisvės paskolos bonų pirkto už \$600.00.

Atsiliepkite ir kitos Vyčių kuopos!

CHICAGO, ILL.

Antra Lietuvai kanuolė nuo Lietuvos Vyčių 4-tos kuopos narių.

“Vyčio” 19-tame numeryje paskelbta \$655.00
Vėliaus aukojo:

J. Šimkus	\$20.00
K. Raudonis	10.00
V. Vasiliūnaitė	10.00
A. Petrusis (antru syk)	5.00
A. Petkiūtė	5.00
T. Bičiūnas	5.00
J. Januškaitė	5.00
Kun. J. Čužauskas	

(antru syk) 5.00

Po \$2.00: Kun. Ig. Albavičius (antru syk) ir J. Savickaitė.

Po \$1.00: O. Leškauskaitė, J. Naujalis (antra syk), M. Benaitė (antra syk), Z. Mastauskaitė, E. Jovaišaitė, C. A. Gaubis.

Vyčiams į talką atėjo:

V. F. Zaulevičius	\$10.00
— Leonas Diržinskis	10.00
F. Radavičia	10.00
O. Šeštakauskaitė	10.00
M. Damanskas	5.00
P. Tiškinas	5.00
V. Lebedžinskis	5.00
J. Šenteris	5.00
J. Urbanavičius	2.00

Po \$1.00: J. Šimkus, J. Stepanonis, Pr. Zubas, F. Zesmon, W. Russell, A. Petkus, A. Stankus, B. Nenartis, J. Jovaiša, A. Mikutaitis, P. Bitinienė.

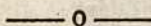
Smulkių aukų

Iš viso Lietuvos Vyčių 4-tos kuopos kanuolių fonde jau yra \$809.50

Varysimės iki tūkstančio.

Subruskite ir kiti!

Liet. Vyčių 4-ta kuopa.

PITTSFIELD, MASS.

Lietuvos Vyčių 69-tos kuopos nariai aukojo Lietuvos ginklams:

A. Ramonas	\$10.00
A. ir S. Česneliai	10.00

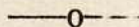
O. M. Vaičikonaitė	10.00
P. Vaičikonis	10.00
P. Vaičikonis	10.00
P. Rapšitė	5.00
P. Laliakojitė	5.00
O. Milčiūtė	5.00
Viso	\$65.00

Lietuvos laisvės paskolos bonų pirkto:

A. Romanas	\$100.00
P. Vaičikonis	100.00
P. Laliakojitė	100.00
P. Vaičikonis	50.00
A. Česnelis	50.00
O. Milčiūtė	50.00
J. Pavinkšnis	50.00
Viso	\$600.00

Mūsų kuopa neatsilieka nuo kitų ir gelbsti Lietuvai kaip gali.

O. M. Vaičikonaitė, Raštin.

GARY, IND.

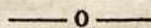
Nedėlioje, lapkričio 14-tą, Liet. Vyčių 82-roš kuopos choras surengė koncertą Turner Hall, Gary, Ind.

Pirmiausia choras giedojo Liet. Vyčių imną. Giedant imną publika, pagerbdama jaunimo organizaciją ir jos imną, atsistojo. Imno aidus palydėjo garsūs delnų plojimai. Toliaus sekė įvairios dainos.

Choras dainavo: “Ant tėvelio dvaro”; “Sužadink Jaunuosius”; “Tėvynė”; “Pasėjau Kanapę” ir kitas. Choras gražiai dainavo visas dainas, ypač “Sužadink jaunuosius”. Dar dainavo vyrų choras. Panelė M. Sakalauskaitė dainavo solo: “Kur Bakūžė Samanota”, “Leiskit į Tėvynę”. Ji dar jauna dainininkė, vos pradedanti prisidėti prie rengiamų koncertų, dar mažai lavinusi, bet dainininkės talentas joje slepiasi. Taipgi panelė K. Tamuliūnaitė gražiai sudainavo solo: “Vai Varge, Varge” ir “Paskutinė Vasaros rožė”. Gerb. klebonas kun. Martišiūnas gražią pasakė prakalbą apie daile, primindamas kaip Lietuvoje gulant, keliant, einant į darbą, iš darbo vis skamba dainos. Ragino jaunimą lavintis dainuoti ir priklausyti prie Vyčių.

Garyje Liet. Vyčių kuopa yra viena didžiausių ir veikliausių Indiana Valstijoje. Ten priklauso daug asmenų pasišventusių Vyčių ir Tėvynės labui. Būtų malonu, kad ir dažniau rengtų koncertus.

M. V.

DETROIT, MICH.

Gruodžio 1 d. parapijos svetainėje buvo Lietuvos Vyčių 79-tos kuopos metinis susirinkimas. St. Cibulskis išdavė raportą iš Vyčių kuopos darbo parapijos bazare, kuriame Vyčiai turėjo savo skyrių. Iš Vyčių skyriaus parapijai įplaukė \$425.00. Dau-

giausia bazare pasidarbavo iš Vyčių Elz. Vainoraitė, M. Šarkiūtė, P. Ragauskas, St. Cibulskis, F. Stankus ir Sidaras.

Nutarta rengti Naujų Metų lauktuvių vakarėlį. Vyrams įzanga \$1.00, moterims 50c.

1921 metams išrinkta valdyba: St. Cibulskis, pirm.; K. Abyšala, Vice-pirm.; J. Kasevičius, rašt.; J. Narusevičius, fin. rašt.; izd. Elz. Vainoraitė. Kasos globėjai: Salukas ir Kodžys; žaizlų komisija: F. Gustaitis, A. Abyšala, E. Valaniškiūtė ir E. Bundzaitė; maršalka F. Stankus.

Susirinkimas linkėjo geriausio pasisiekimo naujai valdybai.

NASHUA, N. H.

Lietuvos Vyčių 20-ta kuopa rengė šokius lapkričio 20 d. Jaunimo atsilankė daug ir vakarėlis visais žvilgsniais nusisekė. Gryno pelno kuopai liko \$18.46.

Čia Vyčių būrys neskaitlingas, bet jie visi dirba išvien ir jiems gana gerai sekasi. Turime taipgi jaunamečių Vyčių kuopelę.

Sulaukėme naujo darbuotojo ypatoje kun. Povilo Daniūno, kuris užėmė klebono vietą prie šv. Kazimiero parapijos, lapkr. 12 d. Vyčiai labai džiaugiasi iš naujo dvasios vadovo.

Taspats.

Raseinių Magdė.

V. Butkos ir B. Eišminskaitė.

Rugsėjo 6 d., š. m., šv. Pranciškaus bažnyčioje, Indiana Harbor, Ind., kun. J. Čuberkis surišė amžinu moterystės ryšiu jauną porę V. Butko ir B. Eišminskaitę.

B. Eišminskaitė Lietuvos Vyčių 55-tos kuopos narė, daug pasidarbavusi organizacijos labui.

Linkėtina jaunavedžių porei gyventi šimtą metų.

CLEVELAND, OHIO.

Lietuvos Vyčių 25-tos kuopos darbuotė.

Pažangesnis mūsų kolonijoje jaunimas susi-
spietė į Liet. Vyčių 25-tą kuopą, kuri 1920 metų
bėgyje daug gražių ir naudingų sumanymų įvykdė.
Vyčiai puikiai pasižymėjo rengdami vasaros laiku
skaitlingus išvažiavimus, vakarus ir kitokias gra-
žias pramogas.

Lietuvos laisvės paskolos bonų Vyčių 25-ta
kuopą pirko iš izdo už \$100.00. Viso Liet. Vyčių
25-tos kuopos nariai išpirko bonų už \$6,000.00. Ar-
ti šimtinės paaukojo "Vyčio" spaustuvės įrengimui
ir gausiai aukojo Lietuvos gynimui. Moksleiviui A.
R. mūsų kuopa irgi aukojo \$100.00.

Nemažai pasidarbavo šv. Jurgio parapijos nau-
dai. Parapijos bazare iš arkluko lioterijos laimėjo
\$280.00. Dar būtų galima ir daugiau nuopelnų
mūsų kuopos parodyti, bet šiam kartui užteks.

Liet. Vyčių 25-tos kuopos nariai garbingai dir-
ba Tautos ir Bažnyčios naudai.

Tat, broliai ir seseris, varykime ir toliau savo
gražų darbą.

M. J. Š.

— 0 —

GRAND RAPIDS, MICH.

Š. Š. Petro ir Povilo parapijos choras ir Vyčiai
rengė išleistuves Vyčiui P. Butkui. Choro ir Vy-
čių kuopos pirmininkas, o taipgi ir kiti išreiškė sa-
vo draugui geriausių linkėjimų. Sugiedojo visi
"Ilgiausių metų."

J. Vaičiūnas suteikė P. Butkui dovanų nuo
choro ir nuo Vyčių ir užklausė kokias tikslais va-
žiuoja į Lietuvą. Butkus atsakė: — Turėjau ketu-
rius brolius; du įstojo į kariuomenę ginti Lietuvos
laisvės. Vienas jau galvą paguldė, iš kito namiš-
kiai negauna žinių, spėjama, kad žuvo. Likusieji
du turi dideles šeimynas ir negali į kariuomenę ei-
ti. Tat aš ir važiuoju užimti žuvusių brolių vietą.
Stosiu į eiles kovotojų ir ginsiu tėvynę nuo prie-
šų. Kitiems dviems padėsiu auginti šeimynas.

P. Butkus blaivus ir taupus, prie to karštas tė-
vynainis ir geras katalikas. Uolus Vyčių darbuoto-
jas. Vienas iš stambiausių šios kolonijos aukotojų
Tėvynės reikalams.

J. B.

Dievas myli vaikelius,
Katrie gerbia tėvelius.
Atmen jų perspėjimus
Ir gražius patarimus.

Dievas laimin tuos vaikus,
Katrie kalba poterius

Keliant, gulant, prie darbų
Ir visokių reikalų.

Gyvenk dorai,
Daryk gerai
Visad mylėk teisybę,
Už tai vargai
Ir sopuliai —
Taps amžina ramybė.

Bridu Pranelis.

— 0 —

Naujos Dainos.

Parašė A. Aleksis.

Keturios gražios dainos vienam balsui prie for-
tepiano:

1. Meile uždegta krūtinė 65c
2. Graži čia Giruzė 50c
3. Ak myliu tave 75c
4. Visuomet širdis surakinta 60c

Dvi skambios dainos mišram chorui:

5. Mes grįšim ten 75c
6. Ginkim šalį Lietuvos 50c

Seniaus išleistos:

7. Meilė, vienam balsui ir piaunui 40c
8. Lietuvos Vyčių Hymnas, mišram chorui 25c

Siunčiant užsakymus meldžiame adresuoti:

A. ALEKSIS,

657 Josephine Ave.,

Detroit, Mich.

‘Eglė Žalčių Karalienė.’

Justas ir Matilda Balsiai.

Dalyvaus lošime 5-kių veikslių dramos: "Eglė Žalčių Karalienė". Veikalui siužetas paimtas iš senovės lietuvių gyvenimo.

Lietuvos Vyčių Chicagos Apskričio Dramos Ratelis šį veikalą vaizdins gruodžio 26 d., 1920 m. C. S. P. S. Svetainėje, 1126-28 W. 18-th Street.

Pradžia 6:30 val. vakare. Po vaizdinimo šokiai ir žaislai. Chicagos Vyčiai kviečia visus į šį iškilmingą vakarą.

J. Baltis.

—° SVEIKATA °—

BLOGI ĮPROČIAI.

Kova su jais.

Visų nepasisekimų kaltininkais dažniausia esame mes patys. Blogas įprotis žmogų stumia į apgailėtiną padėjimą. Jį sekdamas žmogus neretai taip žemai nupuola, kad jau nebėra vilties kuomet nors žmogiškumo paviršin iškilti.

Nejaugi žmogus blogo įpročio pavergtas privalo žūti? Nejaugi nėra būdų ir priemonių, kuriomis naudojantis žmogus galėtų nusikratyti nuo viso to, kas jam kelia į geresnę ateitį pastoja ir vėl galėtų grįžti prie žmoniško gyvenimo? Nežiūrint, kaip didelė blėdis būtų padaryta; nežiūrint, kaip žemai žmogus būtų nupuolęs, pageiba visuomet yra galima, bile tik jos ieškoma. Kiekvienas turėtų atminti žodžius: "Teškok ir atrasi; klabinink ir bus tau atidaryta". Bet taipgi privalome nepamiršti Sutvertojo žodžių: "Žmogau, dirbk ir aš tau padėsiu". Kovoje su blogumais, vien aimanavimais neišlaimėsime. Reikia visokiomis priemonėmis kovoti, reikia sąžiningo pasiryžimo ir ištvermės.

Visų pirma reikia blogo įpročio priežastis prašalinti. Visų negerumų pamatinės priežastys kyla iš mūsų pačių ir jomis yra: 1) apsileidimas; 2) nežinojimas; 3) valios netekimas; ir pagaliaus 4) desperacija — beviltis nusiminimas. Šie dalykai ir yra apskritos priežastys. Kaip matome, jos atrodo menkos; jos menkomis ir liktų, jei tik mes su tikru pasiryžimu rautume jas iš savo tarpo ir "mestume ant sauso kelio, kur jos negali prigyti ir kur jos bus visiškai sumindžiotos".

Taip savo didžiausius priešus galime pergaleti. Tik visomis savo dvasinėmis ir fizinėmis jėgomis leiskimės į darbą!

Su gydytojo pagalba suraskime ligų (blogas įprotys yra liga) priežastis, taipgi ir visų gerumų ypatingas priežastis, o su-

radę tų visų blogumų šaknis, raukime jas lauk, nes tik tuomet tegalėsime visiškai nuo jų atsikratyti.

Įpročio Galybės Pasekmės.

Geresniam atvaizdinimui įpročio galybės pasekmių, Jono Gough vaizdeliu tam tikslui pasinaudosim.

"Pamenu kartą man teko iš Buffalo į Niagara Falls važiuoti. Savo kelionės draugo užklausiau, kokia-gi čia upė?

— Tai yra Niagara upė, jusiai atsakė.

— Ištikro, tai yra puikus upelis, šviesus, ramus ir spindantis, pareiškiau. — O kaip toli nuo čia iki Krioklio — didžiojo Vandenpuolio? — užklausiau.

— Tiktai mylia, ar dvi, atsakė man kelionės draugas.

— Ar gali būti, kad už mylios nuo čia jau mes rasim vandenį ošiantį ir putojantį didžiausiame sumišime, kas paprastai netoli nuo vandenpuolių dedasi?

— Taip, tamsta, — atsakė man draugas. Ištikro taip ir buvo. Pirmąjį Niagaros Vandenpuolio reginį aš niekuomet nepamiršiu.

Mūsų valtis plūduriuoja ant ramios, dailios ir nuo saulės spindulių blizgančios Niagara upės. Greitai plaukdama, ramiamjame vandeny savo užpakaly it sidabro išbriežtą vagą palieka, kas daug prie apielinės grožės prisideda. Mūsų valtis, rodos, tik smaguriavimams ir priruošta: puikus irklai, ištiestos baltos burės, valtės priešakys aukštai it gulbės kaklas išriestas, vairas atrodo drūtas ir viskas tvarkoje, tik plaukiame vandeniui tolyn ir tolyn. Staiga pasigirsta balsas:

— Jaunikaiti, apsiziūrėk!

— Kas yra?

— Vandenpuolys netoli.

— Juokai tiktai! Mes girdėjom apie vandenpuolį, bet mes ne tokie kvaili į jį pulti! Jei jau pargreit plauksim tai vairą

pasuksim ir varysimės pakraštėn; nustatysim žėglius, ištempsim bures ir tuoj būsim prie sauszemio. Taigi, pirmyn draugai! nenusigąskit, čia pavojaus nėra, kalbėjomės tarp savęs.

— Jaunikaiti, saugokis!

— Kas yra?

— Vandenuolis jau čia-pat!

— Šposininkai, daugiau nieko!

Mums da smagiau! Mes nepaisom ateities, jūk niekas jos nėra matęs! Linksminkimės, kada galime; gaudykime smaguravimą, kuomet jis apie mus skraido. Užteks laiko iš pavojaus išsiirti, kuomet krioklį priplauksim, nepaisant to, kad mūsų valtį sriovė smarkiai neša.

— Jaunikaiti, saugokis!

— Kas yra?

Saugokis! Saugokis! Vandenuolis štai jau prie tavęs!

Dabar jau ir mes išgirdom Vandenuolio kriokimą... Visur apie mus vanduo tik verda, tik putoja ir verčiasi Vandenuolio apačios gelmėn. Mūsų valtis visu smarkumu plaukia pirmyn Krioklio!.. "Suk vairą dešinėn! Suk greičiau! trauk bures! trauk! trauk! trauk; stipriau ir greičiau! Trauk del savo gyvybės! trauk, kol tau kraujas per nosis triškės! trauk, kol tik tau gislos it botago randas ant kaktos iššoks!.. Taisyk žėglius! Dar tempk bures! O! O! Jau pervėlai!.. Malda... keiksmi... dantų griežimas... Viskas susiliejo su Vandenuolio kriokimu, o valtis persivertė ir dingo Vandenuolio gelmėje."

(Bus daugiau).

LIETUVOS VYČIŲ CENTRO VALDYBA.

Dvasios vadovas: Kun. Ig. Albavičius,
717 W. 18th St., Chicago, Ill.

Pirmininkas: Jonas E. Karosas,
3249 So. Halsted St., Chicago, Ill.

Vice-Pirmininkai: 1. Pr. M. Juras,
Kernick Seminary, Webster Grove,
St. Louis, Mo.

2. O. Sidaravičiūtė,
237 Prospect St., Lawrence, Mass.

Raštininkas: Vincas Rūkštalis,
P. O. Box 168, Valparaiso, Ind.

Izdininkas: Petras Varakulis,
244 W. Broadway, So. Boston, Mass.

Izdo globėjai: 1. J. A. Vilkišius,
455 Locust St., Valparaiso, Ind.
2. K. Paulionis,
454 Grand St., Brooklyn, N. Y.
3. A. Visminas,
23 Marion St., Worcester, Mass.

Literatinė komisija: 1. Kun. A. Tamoliūnas,
Providence, R. I.

2. Stud. Pr. M. Juras,
St. Louis, Mo.

3. Muzikas J. Čizauskas,
Baltimore, M. D.

4. Garso Red. L. Šimutis,
Brooklyn, N. Y.

5. Moksl. J. J. Šlikas,
Valparaiso, Ind.

Redaktorius: Jonas Karosas,
3249 So. Halsted St., Chicago, Ill.

— O —

KUOPŲ ANTRAŠAI (Susinešimui).

1-mos kuopos: M. Juškienė,
129 Melrose Str., Montello, Mass.

2-ros kuopos: M. Bernotaitė,
78 Oak St., Lewiston, Me.

10-tos kuopos: J. Gailiūnas,
The Lithuanian Store, Athol, Mass.

17-tos kuopos: J. Červokas,
244 W. Broadway, So. Boston, Mass.

18-tos kuopos: K. Bukevičiūtė,
29 Clark St., Cambridge, Mass.

20-tos kuopos: K. Nadzeika,
7 South St., Nashua, N. H.

26-tos kuopos: J. Romanas,
28 Vale St., Worcester, Mass.

27-tos kuopos: K. Kašeta,
214 Washington St., Norwood, Mass.

69-tos kuopos: A. Romanas,
(vardas gatvės neišskaitomas) Pittsfield, Mass

78-tos kuopos:
94 Bradford St., Lawrence, Mass.

L. VYČIŲ NAUJOSIOS ANGLIJOS APŠKRIO VALDYBA.

Pirmin. A. Ambrozaitis,
92 Fern St., Athol, Mass.

Vice-pirm. Z. Gurkliūtė,
244 W. Broadway, So. Boston, Mass.

Raštin. O. Sidaravičiūtė,
237 Prospect St., Lawrence, Mass.

Izdin. O. Z. Bugailiūtė,
24 Howard St., Nashua, N. Y.

Izd. glob. A. Siminaitė ir J. Svirskas,
Organizatorius K. S. Jonaitis,
244 W. Broadway, So. Boston, Mass.

KAPITALAS
\$200,000.00

SURPLUS
\$25,000.00

Saugumą ir Užtikrinimą

SAVO PINIGAMS

Rasite Valstybinę Įstaigą, butent

UNIVERSAL STATE BANK

(Under State Government Supervision)

Mūsų Turtas virš \$2,650,000.00

Dabar yra laikas nesugadinti savo pinigus į šią Didžiausią ir Tvirčiausią Lietuvių Valstybinę Banką. Priduokite savo Bankinę Knygutę bile kurio Chicago arba kito miesto Bankos, *Kuri jus neužganėdina arba nėra jums paranki* — Mēs sukolektuosime ir perkelsime *visus pinigus su nuošimčiais* į šią

Mokame \$3.00 metams nuo kiekvieno Šimto

Mūsų Bankas atdaras visą dieną iki 8:30 val vakare. *Utarninkais ir Subatomis*, o kitomis dienomis iki 5 val. po pietų.

Dabar siunčiami Pinigai per mūsų Banką pristatomi Lietuvon į 25 Dienas.

Parduodame Laivakortes, Draftus, ir Markes, pagal dienos kurso.

PRISTATYMA GVARANTUOJAME.

JOSEPH J. ELIAS, prezidentas,
Wm. M. ANTONISEN, Vice-Prez. ir Ižd.

J. J. KRASOWSKI, Vice-Prez.,
S. V. VALANCHUSKAS, Iždin.
Pagelbininkas.

UNIVERSAL STATE BANK

**3252 SO HALSTED ST.
CHICAGO, ILLINOIS**

ORGANAS AMERIKOS LIETUVIŲ R. K.
ŠV. JUOZAPO DARBININKŲ SAĞOS.

"DARBININKAS"

eina utarninkais, ketvergais ir subatomis

Metams	\$4.00
Bostone ir apielinkėj m.	\$5.00
Užrubežyj metams	\$5.00

"DARBININKAS"

242-244 W. Broadway, So. Boston, Mass.

Savaitinis Laikraštis

"GARSAS"

222 South 9th Street, Brooklyn, N. Y.

Prenumeratos kaina:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Užsienyje	\$3.00

Apskelbimų kainos ant pareikalavimo.

Tel. Williamsburg 5063

Kokią Kaledu Dovaną Pasiųsi Savo Mylimiems Lietuvon?

Pinigai Jiems Tai Brangiausia Dovana!

TAI NIEKO NELAUKDAMAS tuojaus pasiųsk savo seniems tėvukams, broliukams, sesutėms ir giminėms kurie iš po karo nuvarginti laukia tavo pagalbos. Tau tie keli dolieriai nieks, o jiems didelę pagalbą ir džiaugsmą suteiks. Taipgi priimam pinigus padėjimui Lietuvos Bankoje sulig dienos kurso:

ČIA GALIMA PIRKTI LAIVAKORTES, SIŪSTI DAIKTUS IR DRABUŽIUS LIETUVON.

BAKSUS SIUNTIMO DAIGTŲ LIETUVON GALIMA GAUTI PAS MUS UŽ PRIEINAMA KAINA.

ŠI BENDROVĖ DABAR PARDUODA SAVO ŠĖRUS PO \$6.00 VIENA, PAKUBINKITE IR PIRKITE DABAR, NES TRUMP ULAIKU ŠĖRŲ KAINA PAKILS.

Važiuojantiems Lietuvon parūpiname pasportus ir kitus reikalingus dokumentus teisingai ir greitai. Už darbą garantuojame. Visais reikalais malonėsite kreiptis šiuo adresu:

VALANDOS: Kasdiena nuo 9 val. ryto iki 6 vakare. Utarninkais, Ketvergais ir Subatomis nuo 9 valandos ryto iki 9 valandai vakare.

Lithuanian Sales Corporation

(LIETUVIŲ PREKYBOS BENDROVĖ)

3249 So. Halsted St.

Phone Yards 6062

Chicago, Ill.

LIETUVIŲ KRIŠČIONIŲ DEMOKRATŲ DIENRAŠTIS "DRAUGAS"

KAINA CHICAGOJE:

Metams \$6.00,
Pusei metų \$3.50.

UŽSIENYJE:

Metams \$6.00,
Pusei metų \$3.50.

SUV. VALST.

Metams \$5.00,
Pusei metų \$3.00.

"DRAUGAS"

1800 WEST 46th ST. CHICAGO, ILL.

VALPARAISO UNIVERSITETAS DIDINAMAS

Isteigiama daugiau mokslo šakų; didinamas Fakultetas; plenuojama statyti daugiau naujų triobų, tai tam tikslui iškeltas obalsis — surinkti MILIONĄ DOLERIŲ! Tad ir mes, Amerikos Lietuviai, prisidėkime aukomis. Reikia siųsti:

Greater Valpo Campaign Committee

61 West Main St.

Valparaiso, Ind.

Turinys "Vyčio" No. 21 {94}

I. Kalėdų šventės.	1 pusl.
II. Į Vytautą (eilės). Žilvitis.	2 "
III. Nustokit pūtę (kompozicija). A. Aleksis.	3 "
IV. Kalėdos. J. Tautilas.	4 "
V. Iš Lietuvos. Matas.	6 "
VI. Izraeliaus gentys ir mes. Šalaitis.	8 "
VII. Žygis (eilės). Putinas.	10 "
VIII. Likimo nuosprendis. Čirūnas.	11 "
IX. Ant ežero kranto (eilės). Žilvitis.	13 "
X. Jaunimas Lietuvoje:	
1. Lietuvos pavasarininkai, Matas Zujus; 2. Iš Lietuvos karo mo- kyklos. Balys Žitkus; 3. Telšių dailės draugija "Kanklės".	14 "
XI. Kodėl? A. K. Tauragis.	16 "
XII. Amžina atmintis. Antanas.	18 "
XIII. A. A. Kunigas Pranas Serafinas.	18 "
XIV. Nauji raštai.	18 "
XV. Šviesos spinduliai. A. K. Tauragis.	19 "
XVI. Iš Centro raštinės.	21 "
XVII. Bobutė ir diedukas. S. Vasiliauskaitė.	22 "
XVIII. Kas jaunimo veikiama:	
1. Lietuvos laisvės gynimui; 2. Chicago, Ill.; 3. Pittsfield, Mass.; 4. Gary, Ind.; 5. Detroit, Mich.; 6. Cleveland, Ohio; 7. Grand Rapids, Mich.	23 "
XIX. Naujos dainos. A. Aleksis.	26 "
XX. Sveikata: Blogi įpročiai. J. Baltis.	28 "
Paveikslai:	
1. Telšių scenos ir dailės draugijos "Kanklės" valdyba; 2. Ant kapų; 3. Lietuvos moksleiviai; 4. Ant milžinkapių; 5. Zofija Petravičiūtė; 6. V. Butkos ir B. Eišminskaitė; 7. "Eg- lė Žalčių Karalienė".	

"VYTIS"

3249 SO. HALSTED ST. CHICAGO, ILL.